

Luterilainen

NUMERO 2-3 2020 * 1926-2020 * 95. VUOSIKERTA

Jos te pyysitte minun sanassani, niin te
totisesti olette minun opetuslapsiani,
ja te tulette tuntemaan totuuden,
ja totuus on tekemä teidät vapaiksi

Joh. 8: 31, 32

”Ja hän kutsuu omat lampaansa nimeltä ja vie heidät ulos. Ja lasketuaan kaikki omansa ulos hän kulkee niiden edellä, ja lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat hänen äänensä. Mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä”

11. Tässä tekstissä on kaksi erittäin huomattavaa kohtaa: Uskomisen vapaus ja arvioimisen valta. Te tiedätte, että sielujemme ryövärit ovat esittäneet meille, että meidän on omaksuttava, mitä kirkolliskokoukset määräävät, emmekä saa arvioida, onko se oikein vai ei. Tästä he ovat tulleet niin varmoiksi, että he nyttemmin päättävät, että on pannaan joutumisen uhalla hyväksyttävä, mitä he sanovat. Nyt on sinun otettava tässä käteesi keihäs ja puhkaistava reikä heidän kilpeensä, niin heidän päätöksensä menevät hämähäkin verkoksi. Ja kiskaise sinä taas heiltä keihäsi pois, jonka he meiltä vievät ja näytä heille sen kärkeä.

12. Sen tähden olkaa vakuuttuneita siitä, että lampaiden on arvioitava sitä, mitä heille esitetään. Heidän tulee sanoa: Meillä on Kristus Herrana ja hänen sanansa ennen kaikkia perkeleiden ja ihmisten sanoja; tähän pitäydymme ja arvostelemme, tekevätkö paavi, piispat ja heidän hengenheimolaisensa oikein vai eivät. Sillä hän sanoo tässä: Lampaat arvioivat ja tuntevat, mikä on oikea ääni ja mikä ei. Antakaa nyt tulla, jos jotakin olette päättäneet. Me tarkastamme, onko se oikein; ja me päättelemme sitten sen arvioimis-oikeuden mukaan, joka on annettu jokaiselle kristitylle, joka oikeus ei ole inhimillinen vaan jumalallinen. Sillä niin tekevät luonnollisetkin lampaat, että ne pakenevat vierasta ja pitäytyvät paimenensa ääneen.

MARTTI LUTHER

13. Niinpä evankeliumi kukistaa alas kaikki kirkolliskokoukset, kaikki paavin lait, ja kieltää meitä hyväksymästä mitään siitä arvioimatta, antaapa meille oikeuden arvostellakin. Mutta nuo olivat vieneet meiltä miekan, niin että emme olleet voineet lyödä mäsäksi mitään (vääriä) oppia, vaan he olivat tuoneet niitä pakolla sisään. Siksi heille tekee kipeää, kun otamme heiltä miekkamme takaisin. Totta tosiaan se on heiltä kiskaistava, ei väkivallalla, vaan sanalla. On tartuttava siihen, mitä meillä on, ja on sanottava: Minä olen Jumalan lammas; hänen sanansa tahdon omistaa. Jos sen minulle annatte, niin pidän teitä paimenina. Mutta jos määräätte minulle jonkin sivuopin etekä evankeliumia puhtaana, niin minä en pidä teitä paimenina. Sillä se virka, josta te kerskutte, ei ulotu kauemmaksi, kuin mihin sana ulottuu. Jos nyt havaitaan, että joku on paimen, niin tulee meidän ottaa hänet vastaan. Mutta ellei, niin tulee meidän panna hänet viralta. Sillä lampaiden on arvosteltava paimenen ääntä. Mutta ellei hän anna oikeaa laidunta, niin on tältä paimenelta otettava hattu päästä; sillä helmi-hattu ja hopeasauva eivät tee paimenta eikä piispaa, vaan lampaista huolehtiminen ja heidän kaitsemisensa.

Kirjasta Martti Luther: Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta s.40-41, lyhennetty. STLK 1999. Saksasta suomentanut Markku Särelä. (Julkaistu Luterilaisessa n:o 2/2000)

N:o 2-3 2020

Miten valmistaudut matkalle iäisyyteen?

- Varmista, että nimesi on kasteen kautta elämänkirjassa
- Luovuta syntitaakkasi Vapahtajallesi
- Pue yllesi Jumalan koko sota-asu
- Käy lanteet totuuteen vyötettyinä, päässä pelastuksen kypärä
- Pukeudu vanhurskauden haarniskaan
- Käytä kenkinä jaloissasi alttius rauhan evankeliumille
- Ota uskon kilpi, jolla voit sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet
- Käytä Hengen miekkaa, joka on Jumalan sana
- Ota matkaevääksi evankeliumin elämänvettä
- Vaella valon lapsena
- Pidä oppaana Jumalan Sanaa
- Tee matkaa Jumalan armon turvassa
- Turvaa yksin Lunastajaasi viimeisen tuomion hetkellä

Evangeliumin arvo ja sen tuomia siunauksia

Lopulta tulee tästä Isän tuntemisesta ja sanasta seurata, että voimme sanoa sydämissämme iloisesti ja epäroimattä, että olemme Jumalan lapsia ja että meillä on ystävällinen, armollinen Isä. Sillä Kristuksen virkaan kuuluu, että hän tekee meidät aivan varmoiksi niin, että odotamme varmasti Jumalalta kaikkea rakkautta ja armoa. Odotamme häneltä sellaista rakkautta, jolla hän on iankaikkisesta iankaikkiseen rakastanut ainoaa Poikaansa, Kristusta, niin että se on rakkautta Kristukseen ja Kristuksen tähden. Lyhyesti sanoen: ylitsevuotava, iankaikkinen rakkaus, jota yhdenkään ihmisen sydän ei voi käsittää. Katsohan, tämä on mainio, sanoinkuvaamaton kirkkaus, joka on meille Kristuksessa annettu, mutta se on yksinomaan sanassa ja uskossa niin kauan, kunnes voimme nähdä sen tuonpuoleisessa elämässä läsnä olevana silmiemme edessä.

Evangeliumi ottaa pois kauhun osoittamalla ja asettamalla eteemme Välimiehemme ja Esirukoilijamme, Jumalan Pojan, ja täyttää sydämen varmalla luottamuksella Jumalan laupeuteen. Sitten se lohduttaa sydäntä ristissä ja ahdistuksessa, tekee pelottomaksi ja rohkeaksi, iloiseksi ja reippaaksi hädässä ja vaaroissa, kuten apostolien esimerkit osoittavat.

Evangeliumi täyttää sydämen ilolla ja hilpeydellä, koska se tuo mukanaan varman anteeksiantamuksen synneistä.

Evangeliumi saarnaa Isän Jumalan laupeudesta ja iankaikkisista hyvistä teoista, joka on antanut Poikansa uhriksi, ja Pojan teoista, joka on vuodattanut verensä meidän syntiemme tähden, ja Pyhän Hengen teoista, joka sytyttää sydämiin luottamuksen Jumalaan Kristuksen kautta. Sen tähden sydämet puhkeavat Jumalan kiitokseen, ylistävät hänen hyvyttään ja kiittävät häntä, kun ne katselevat tätä Jumalan laupeuden ja hyvyyden rikkautta, sekä luopuvat ennemmin hengestään kuin tästä tunnustuksesta.

Evangeliumi, joka tuo meille Isän helmasta tämän Vanhurskauden opettajan, on vahvaa ruokaa, joka täyttää vatsan, tekee kylläiseksi ja ottaa pois nälän. Kun näet sydämet katselevat, kuinka Jumalan Poika on tullut uhriksi meidän edestämme, he löytävät levon tässä uhrissa, täytyvät ilolla ja heillä on lohdutus, joka on varma itse kuolemassakin. Sillä tulisiko sen pelätä synnin edessä, joka tietää, että Kristus, Jumalan Poika, on hyvittänyt synnin ristillä? Tulisiko sen pelätä kuolemaa, joka tietää, että Kristuksen kautta tie on avattu elämään?

Evangeliumilla on se ihana maine, että profeetta sanoo sitä "valoksi". Sillä siellä, missä ei ole evangeliumia, ei ole synnin tuntemusta. Missä ei tunneta syntiä, siellä ei myöskään voi olla vanhurskautta. Missä ei ole vanhurskautta, ei ole elämää. Missä ei ole elämää, siellä on kuolema. Missä on kuolema, siellä on synti, helvetti ja perkele.

*Ote teoksesta Martti Luther ja evangeliumi,
Saksasta suomentanut Markku Särelä.*

Jumala on uskollinen

Kun sydämissämme riehuu taistelu syntiemme tähden ja Jumalan laki kuolettavana painaa tunteamme, silloin nousee sydämestä huokaus: voiko minua enää mikään auttaa? Oma uskottomuutemme Jumalaa kohtaan painaa meihin niin tinkimättömän syyllisyyden tunnon, että katseemme kääntyy vain alas ja me sanomme: »Lukemattomat vaivat minua saartavat, minun rikkomukseni ovat ottaneet minut kiinni, niin etten nähdä taida; ne ovat useammat kuin pääni hiukset, ja rohkeus on minulta mennyt.» (Ps. 40:13). Niille taas, jotka ovat tottuneet synteihinsä ja niissä viihtyvät, muistutamme mieliin apostolin sanat: »Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä», (1 Joh. 1:8). Jokainen tietää, miten lohdutonta on siirtyä päivästä päivään aina lähemmäksi väistämättöntä tilinteonhetkeä — armon ajan loppua, jollei sydämessä ole todellinen lohdutus ja rauha.

Kun peljästyntä tai arka sydän kuulee Jumalan uskollisuudesta, se hätkähtää. Sillä se tietää Jumalan uskolliseksi myös vanhurskaissa

vaatimuksissaan: »Tiedä siis, että Herra, sinun Jumalasi, on Jumala, uskollinen Jumala..., joka kostaa sille, joka häntä vihaa ja hukuttaa hänet». (5 Moos. 7:9) Mutta syntinsä tunnossa oleva ihminen ei vihaa Jumalaa, vaan pelkää Jumalan vihaa. Tällaiselle sydämelle ei enää julistetakaan Jumalan uskollista vihaa, joka kohdistuu niihin, jotka katumattomina synneissään elävät, vaan sille julistetaan Jumalan armollista uskollisuutta.

Tästä sanoo apostoli: »Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille syntimme anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä», (1 Joh. 1:9). Mutta kuinka Jumala voi olla meille syntisille näin uskollinen armossa? Jumalan rakkaus meitä kohtaan perustuu siihen uskollisuuteen, jolla Herramme Jeesus Kristus suoritti puolestamme lunastustyönsä. Ja siitä taas todistaa Raamattu: »Sen tähden piti hänen kaikessa tuleman veljiensä kaltaiseksi, että hänestä tulisi laupias ja uskollinen ylimmäinen pappi tehtävissään Jumalan edessä, sovittaakseen kansan syn-

nit. Sillä sen tähden, että hän itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa», (Hepr. 2:17,18).

Jumala ei tässä anteeksiantavassa uskollisuudessaan jätä omiaan apua vaille heidän hengellisissä ahdistuksissaan ja taisteluissaan: »Herra on uskollinen, ja hän on vahvistava teitä ja varjeleva teidät pahasta», (2 Tess. 3:3). Ja puhuesaan siitä, että Jumala on vahvistava omiaan, »loppuun asti, niin että olette nuhteettomat meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen päivänä», apostoli vielä todistaa sen sanomalla: »Jumala on uskollinen, hän, jonka kautta te olette kutsutut hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme yhteyteen», (1 Kor. 1:8,9). Silloinkin, kun Jumala sallii omilleen kiusauksia, »hän on uskollinen; hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää», (1 Kor. 10:13).

Mutta Jumala ei ole uskollinen ainoastaan sielumme asioissa, vaan hänen uskollisuutensa johtaa ja vartioi myös ajallisen elämämme kulkua. Eihän yksikään varpunen putoa maahan Jumalan sallimatta ja kaikki meidän päämme hiuksetkin ovat luetut. Niinpä Jaakob ajatellessaan kaikkea sitä ajallista hyvää, mitä Jumala oli hänelle suonut, lausuu: »Minä olen liian halpa kaikkeen siihen armoon ja kaik-

keen siihen uskollisuuteen, jota sinä olet palvelijallesi osoittanut.» (1 Moos. 32:10). Tähän Jumalan uskollisuuteen turvaa sydämemme kaikissa elämämme vaiheissa. Silloin saamme mekin Jumalan siunauksen kohdalla häntä kiittää noilla Jaakobin sanoilla ja elämän kaikissa koettelemuksissa luottaa samaan Jumalan uskollisuuteen. Kristitty alistuukin sen tähden Jumalan sallimiin ja antamiin kohtaloihin eikä epäile Jumalan hyvyyttä ja armollisuutta. Tämän Jumalan uskollisuuden turvissa hän seisoo tehtävissään sekä rintamalla että kotona.

Tähän Jumalan uskollisuuteen turvaten kristitty vaarojen ja kaiken hädän kohdalla on lohdutettu: »Sinun käteesi minä annan henkeni; Sinä, Herra, lunastat minut, sinä uskollinen Jumala, (Ps. 31:6). — »Herran sana on oikea, ja kaikki hänen tekonsa ovat tehdyt uskollisuudessa», (Ps. 33:4). — Ja kun lähestyy se hetki, jolloin hän saa laskea matkasauvansa ja Jumala korjaa hänet pois tästä elämästä, hän tässä luottamuksessa Jumalaa kiittäen huokaa sydämessään: »Kun silmäni eivät enää näe, korvani eivät enää kuule, kieleni ei enää puhu, käteni ei enää mihinkään tartu, eikä jalkani enää käy, niin ole apuni, sinä uskollinen Jumala. Amen.

A. Aijal Uppala
Luterilainen 1/1943

Laittomuus kylmentää rakkauden

”Sen tähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus.” Matt. 24:12

Ei kaikei koskaan ole puhuttu niin paljon rakkaudesta kuin meidän aikanamme. Rakkaudesta on tullut iskusana sekä niille, jotka haluavat olla kristittyjä, että niille, jotka eivät halua olla kristittyjä.

Mutta mitä sitten sellaiset kristityt tarkoittavat rakkaudella? He ymmärtävät sillä sitä, että uskonasioissa ollaan suvaitsevaisia. Toisin sanoen, että osoittaudutaan suvaitsevaisiksi, lempeiksi ja myöntyväisiksi, niin ettei opin puhtautta otetakaan enää niin tarkasti ja ettei poikkeamista Jumalan Sanasta rangaistakaan enää yhtä ankarasti kuin ennen.

Silloin tunnustetaan rakkaiksi uskonveljiksi myös ne, jotka monessa kohdassa eivät halua alistua kuuliaisiksi Jumalan Sanalle, jos he vain hyväksyvät joitakin erityisen tärkeitä uskon kohtia.

Mutta miten on? Onko tämä todellista kristillistä rakkautta? Eikö Pyhä Raamattu sano päinvastoin: ”Rakkaus ... ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa.” (1 Kor. 13:6).

Sellaiset kristityt ovat miehen kaltaisia, joka oli tosin hyvin antelias ja osoitti rakkautta köyhiä kohtaan, mutta, joka ei antanut omastaan, vaan toisen omaisuudesta. Hän varasti salaa toisilta ja lahjoitti varastamaansa sitten julkisesti köyhille.

Sillä mitä muutakaan tekevät sellaiset kristityt, kuin että he ottavat rakkaalta Jumalalta hänen sanansa, totuutensa ja kunniansa ja antavat siten sen kuvan, kuin heillä olisi enemmän rakkautta kuin muilla.

Miten kehnosti muuten sellaisten rakkaudesta kerskuvien kristittyjen rakkauden laita on, käy muun muassa ilmi siitä, miten he suhtautuvat niihin, jotka saattavat heidät vastuuseen heidän totuuden väheksymisestään. Heitä kohtaan he ovat useimmiten täynnä kaunaa, myrkkyä ja katkeraa vihaa.

Mutta missä on taasen niiden rakkaus, jotka eivät halua olla kristittyjä, mutta jotka kuitenkin suuresti arvostavat rakkautta?

He eivät ainoastaan ajattele, että jo pelkkä ulkonainen hyväntekeväisyyden harjoittaminen olisi rakkautta, vaan ajatellaan, että jo silloin rakkauden vaatimus olisi täytetty, kun ihminen etsii varsinaisesti omaa etuansa, mutta tekee sen sillä tavalla, että siitä koituisi myös muille etua. Siten tuetaan esimerkiksi taidetta ja taiteilijoita, koska sitten voidaan siitä itsekä nauttia. Ja siten luullaan harjoitetun todellista rakkautta.

Halveksien katsotaan uskovia kristittyjä ja ajatellaan: te kerskaatte uskosta, me sen sijaan rakkaudesta. Mutta miten on? Ovatko heidän tekonsa todella rakkauden tekoja? Voi petettyjä ihmisparkoja!

Rakkaus on nykyään kaikonnut niin tyystin ihmisten sydämistä, että köyhä voi odottaa vain silloin kaikkein välttämättömintä apua, kun avusta saa samalla jonkin edun, kunniaa tai hauskuutta.

Rakkaus on nykyään niin kuollut ihmissydämeistä, että hän onnettomuuden uhatessa voi toivoa apua vain silloin, kun hän tekee sopimuksen auttaa auttajiaan samanlaisessa onnettomuudessa.

Ei ole epäilystäkään, että Vapahtajamme on ennustanut tästä ajasta sanoessaan: "Sen tähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus." Tämä ei ole rakkauden, vaan rakkaudettomuuden aikakautta.

Näin kirjoitti luterilainen jumaluusoppinut professori C.F.W. Walther jo viime vuosisadalla (Hausandacht ss. 92-93). Lainasimme häntä tähän lyhentäen.

Hyvin sopivat hänen sanansa meidänkin aikaamme. Nytkin puhutaan paljon rakkaudesta. Paavi, piispat ja papit puhuvat rakkaudesta, mutta he eivät tuo evankeliumin lohdutusta syntisille. Puhumattakaan siitä, että he taistelisivat kirkkojensa vääriä oppeja vastaan ja sanoutuisivat niistä irti. Ei muisteta sitä, että rakkaus iloitsee yhdessä totuuden kanssa.

Kun maailmassa järjestetään hyväntekeväisyyskeräyksiä, kannustetaan ihmisiä antamaan sillä, että he saavat nimensä julkisuuteen ja samalla mainetta. Hyväntekeväisyysarpajaisissa vedotaan mahdollisuuteen voittaa. Toisin sanoen, vasen käsi on ottamassa, kun oikea antaa.

Uhrautuvaa rakkautta on vähän maailmassa, vähän kristikunnassa. Mutta miten on meidän laitamme. Tietääkö meidän oikea kätemme, mitä vasen tekee? Etsimmekö mekin omaa kunniamme? Onko meidänkin rakkautemme kylmennyt?

Onko Jumalan Sanan jokainen opinkohta meille kallisarvoinen aarre. Jos ei, meidän rakkautemme on kylmennyt. Olemmeko me valmiita osoittamaan rakkautta ilman toivoa saada kiitosta? Jos emme, ei Kristuksen rakkaus ole löytänyt meidän sydämissämme sijaa.

Otamme tähän vielä Lutherin syvälliset sanat, jotka hän kirjoitti niitä vastaan, jotka eivät halunneet uskoa Ehtoollisen asetussanoja. Luther kirjoittaa näin:

"Sillä mitä he lavertelevat hengellisestä syömisestä ja rakkaudesta, on kaikki tarkoitettu peittämään heidän häpeätään ja myrkkyyään, jotta sitä ei huomattaisi eikä nähtäisi, vaan että heitä pidettäisiin erinomaisina ja parhaina kristittyinä..."

Sen tähden on heiltä mennyt hukkaan paljo kerskaaminen ja työ, koska he eivät halua olla kristittyjä tässä yhdessä opinkohdassa.

Siitä sanoo Herra Luuk. 11:35: "Katso siis, ettei valo, joka sinussa on, ole pimeyttä. Jos siis koko ruumiisi on valoisa eikä miltään osaltaan pimeä, on se oleva kokonaan valoisa." Siitä huomaat, että Herra haluaa meissä olevan kaiken valon ilman pimeyden hiventäkään siinä mukana... Ja Gal.5:3: "Ja minä todistan taas jokaiselle ihmiselle, joka ympärileikkauttaa itsensä (mikä oli vain vähäinen asia), että hän on velvollinen täyttämään kaiken lain." Hän on langennut pois Kristuksesta ja armosta.

Siitä on tullut Jaakobin sana 2:10: "Joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syyppää kaikissa kohdin. Sillä hän, joka on sa-

nonut: 'Älä tee huorin' on myös sanonut: 'Älä tapa', jos et teekään huorin, mutta tapat, olet lainrikkoja." On yksi Jumala, joka on kaiken säätänyt. Joka vihoittaa hänet yhdessä kohdassa, sille ovat vuorostaan kaikki luodut ja kaikki Jumalan käskyt vihaisia, myös hänen omat hyvät työnsä, jotka hän luulee tehneensä toisten käskyjen mukaan. Sillä ei niitä ole tehty oikeassa kuuliaisuudessa Jumalalle eikä uskossa Kristukseen.

Sanotko ehkä: Oi rakas Luther, on toivottava tai ei ainakaan ole pelättävissä, että Jumala olisi niin kiivas ja säälimättömän ankara, että hän haluaisi tuomita ihmiset yhden uskonkohdan tähden kun he muutoin uskollisesti pitävät tai uskovat kaikki muut uskonkohdat. Sillä siten lohduttautuu, ei vain harhaoppinen, vaan muutkin syntiset ... ikään kuin Jumala ottaisi huomioon heidän muut hyvät työnsä ja olisi armollinen. Kuten kuningas Saulkin halusi kaunistaa tottelemattomuuttaan hartaudellaan ja uhrillaan, 1 Sam. 15:15...

Sitä vastaan on sanottava, että Jumala voi paljon vähemmän toivota saati odottaa, että hänen köyhä, kurja, sokea luotunsa olisi niin hullu ja ylpeä Luojaansa ja Herraansa vastaan, että hän kieltäisi hänen jumalallisen sanansa, moittisi ja pilkkaisi sitä valheesta. Vaan hänen on siis toivominen, ettei hänen nöyrä, alamainen, kuuliainen luotunsa kiellä eikä pilkkaa yhden ainoatakaan sanaa, vaan että hän ottaa vastaan kaikki ja jokaisen sanan erikseen sydämellisesti ja kiittää ilolla, että hän on arvollinen kuulemaan yhden ainoankin sanan rakkaalta Jumalaltaan. Niin, siten on Jumalasta ajateltava.

Mutta nyt harhaoppiset menettelevät Jumalan Sanan kanssa niin kuin se ei olisi mitään muuta kuin ihmissanaa tai jonkun narrin sanaa, jota he saattavat halveksia, pilkata ja ivata. Niin kuin he voisivat tehdä kaiken paremmin sen mukaa kuin he itse luulevat kauniisti asian olevan.

Jos he eivät anna sen lisäksi neuvoa itseensä, silloin on kaikki menetetty, eivätkä tässä voita nuo suuret, paljot hyvät työt tuota ainoata pahaa kohtaa. Sillä silloin ei ole olemassa paljon eikä vähän, ei pieniä eikä suuria hyviä tekoja, vaan pelkästään mitättömiä, pahoja, kirottuja tekoja. Sillä epäusko ja jumalanpilikka tekevät myös hyvät (kuten he niitä kutsuvat) teot tyhjiksi ja kirotuiksi.

Niin, pahempia ovat sellaiset hyvät työt kuin muuten pahat synnit ja koska ne tapahtuvat Jumalan nimessä, ne ovat Sanan pilkkaa ja sen itsepintaista kieltämistä." (St.L. XX, 1784 ss.)

Jumala, varjele meidät totuudessa ja ensimmäisessä rakkaudessa!

Markku Särelä.

Seurakuntaviesti n:o 2 / 1964

Kylväjävertaus

5. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai saarna 10.2.2002

Toisen vertauksen hän esitti heille sanoen: "Taivasten valtakunta on miehen kaltainen, joka kylvi hyvän siemenen peltoonsa. Mutta ihmisten nukkuessa hänen vihamiehensä tuli ja kylvi juolavehnää vehnän joukkoon ja meni pois. Kun laiho kasvoi ja teki hedelmää, silloin juolavehnäkin tuli näkyviin. Perheenisännän palvelijat tulivat ja sanoivat hänelle: 'Herra, etkö kylvänyt peltoosi hyvää siementä? Mistä siihen on tullut juolavehnää?' Hän sanoi heille: 'Sen on vihamies tehnyt.' Niin palvelijat sanoivat hänelle: 'Tahdotko, että menemme ja kokoamme sen?' Mutta hän sanoi: 'En, ettette juolavehnää kootessanne repisi sen mukana vehnääkin. Antakaa molempien kasvaa yhdessä elonleikkuuseen asti; ja elonaikana sanon leikkaajille: Kootkaa ensin juolavehnä ja sitokaa se kimpuihin poltettavaksi, mutta vehnä korjatkaa minun aittaani.'" (Matt.13:24-30)

Kalliit kristityt vapahtajassamme Jeesuksessa Kristuksessa.

Vapahtaja puhui monia vertauksia Jumalan valtakunnasta. Niissä kuvataan Jumalan sanan vaikutusta ja kuinka se otetaan vastaan maailmassa. Näin on erityisesti kylväjävertauksessa. Vertauksessa kuvataan myös Jumalan valtakunnan kasvua. Esimerkki tästä on sinapinsiemenestä. Nyt huomiom-

me kohteena oleva vertaus nisusta ja lusteesta tai vehnästä ja valhevehnästä, opettaa meille sitä, että Jumalan Valtakunta on maailmassa salattuna. Jumalan Valtakuntaa ei voi silmin nähdä, emmekä voi erotella ketkä ihmiset siihen kuuluvat ja ketkä eivät.

Edes Kristukseen uskovat, eli Jumalan valtakunnan jäsenet eivät varmuudella voi tietää, ketkä todella uskon kautta ovat Vapahtajan omia ja ketkä epäuskoisia. Tästä on sitten seurauksia uskovien käytännön toimissa.

Vapahtajan vertaus vehnästä ja valhevehnästä kuvaa osuvasti Hänen toimintaansa maan päällä. Hän kylvi hyvän siemenen. Tässä vertauksessa hyvällä siemenellä tarkoitetaan valtakunnan lapsia, eli Kristukseen uskovia. Tämä eroaa esimerkiksi kylväjävertauksesta, jossa siemen viittaa Jumalan sanaan ja kuvaa sitä. Näin huomaamme, että vertauksissa usein sanat ovat sellaisessa käytössä, että niiden sisältö ratkeaa asiayhteyden perusteella eikä siis joka vertauksessa ole sama. Tosin Jumalan Sana ja valtakunnan lapset liittyvät toisiinsa mitä kiinteimmin. Luther sanookin, että hyvä siemen on puhtaasta Jumalan Sanasta syntyneet hyvät, eli uskovat ihmiset. Myös vihamiehen toiminnalla on yhtymäkohtansa Vapahtajan maanpäällisen toiminnan vaiheisiin. Kun

Kristus sanallaan synnytti uskoa, kylvi myös perkele omaa siementään ja se sai kannattajia. Vertaus siis kuvaa todellisia tapahtumia. Samanaikaisesti kuin Jumalan sanaa kylvetään, kiusaaja vääristelee Jumalan Sanoja, eikä näin ollut ainoastansa Vapahtajan maanpäällisen elämän aikana vaan näin on viimeiseen päivään saakka.

Tästä syystä uskovien ulkonaisessa joukossa on aina ollut epäuskoisia ja harhaopettajia. Näin oli opetuslastenkin joukossa Juudas Iskariot. Apostolien aikana esimerkiksi Ananias ja Safira, puolue Korintossa ja valheveljet Galatiassa.

Vertaus kuvaa ulkonaisen kristikunnan vaihteita maailmassa myös meidän aikaamme ajatellen. Oikeiden kristittyjen seassa on myös ulkokultaisia. Kukaan ei siis voi odottaa, että kristillinen oppi aina

ja kaikkialla esiintyisi puhtaana ja että edes kaikki ulkonaiseen kristikuntaan kuuluvat sydämessään uskoisivat Vapahtajaan.

Uskovien ja epäuskoisten välissä oleva ero on toisaalta havaittavissa. Isännän palvelijat huomasivat, että vehnän seassa kasvaa valhevehnää. Toisaalta ero ei ole täysin ilmeinen. Vihamiehen työn tarkoitus oli kylvää siementä niin, ettei sitä havaittaisi. Se oli sillä tavoin oikean vehnän seassa, että sitä ei voi koota vahingoittamatta oikeaa vehnää. Kyseessä on siis joskus vaikeasti havaittava väärän opin sekoittuminen oikeaan, ja se johtaa siihen, että jotkut kiinnittävät sydämensä väärään oppiin ja joutuvat uskossaan harhaan. Tätä asiaa ei voi ratkaista siten, että väärä kasvu tuhottaisiin eli pahat otettaisiin hengiltä koska epäuskoiset voivat

teeskennellä ja ulkokullailla eli heitä voi olla mahdotonta erottaa uskovista ja näin ollen meillä ei ole käytettävissämme päteviä keinoja käydä rajaa uskovien ja epäuskovien välillä.

Samalla kun Vapahtaja opettaa Jumalan valtakunnasta, hän asettaa kuulijan vastakkain tulevan tuomion kanssa. Onhan vertauksessamme puhetta elonleikkuusta, joka viittaa viimeiseen päivään.

Ja sitten, kun ajattelemme tätä asiaa, on vertauksen tarkoitus saada jokainen ihminen kysymään, minkälaista siementä minä olen ja kuinka minä Jumalan tuomioistuinten edessä seison. Mutta nyt kun tarkastelemme vertaustamme, me kiinnitämme ensiksi huomiomme siihen, miten hyvä ja paha siemen on kylvetty. Teksti antaa kuvan siitä kuinka hyvän ja pahan siemenen kylväminenkin jo eroavat toisistaan. Vapahtaja sanoi: ”Taivasten valtakunta on verrattava mieheen, joka kylvi hyvän siemenen peltoon. Hyvän siemenen kylvö kuvataan aivan tavalliseen tapaan. Mies kylvi siemenensä peltoonsa – siis omaan peltoonsa, viljeli sitä ja hän teki sen aivan tavallisella tavalla – voimme ajatella – julkisesti niin, että naapuritkin sen saattoivat havaita. Hänen toimissaan ei ollut mitään salaamisen tarvetta. Ei pitänyt odottaa, että joku henkilö olisi poissa, että tämä toimenpide voitaisiin tehdä, vaan hänen tekonsa oli sellainen, että sitä voitiin seurata. Kun tämä asia siirretään seurakuntaelämään, havaitsemme sen, että

normaaleissa oloissa, kun ei ole vainoa, on tärkeää, että puhtasopisen seurakunnan toiminta on julkista. Tämä on tärkeää monestakin syystä. Ei vähintään Kristuksen armotyön tai sanan kaikkia koskevan luonteen tähden, onhan Vapahtaja sovitustyössä ansainnut kaikkia ihmisiä varten syntien anteeksi-antamuksen. Hän nimenomaisesti käski saarnata evankeliumia kaikille luoduille uskon syntymiseksi ja sitä varten, että Hän sanan ja uskon kautta kokoaa ihmisiä iankaikkiseen autuuteen. Olkoon tämä asia meidän ilomme. Meille saarnataan julkisesti, vapaissa oloissa siitä, että Kristus on meidänkin syntimme kantanut ja sovittanut.

Olkoon evankeliumin julistuksen julkisuus myöskin meille esikuvan huomionarvoinen asia, kun ajattelemme toimintaamme seurakuntana ja yksityisestikin. Haluammehan pitää tarjolla elämän sanaa kuten apostoli sanoo: ”Te loistatte niin kuin tähdet maailmassa tarjolla pitäessänne elämän sanaa.” Kun meillä seurakunnassa ja yksityisessä elämässä käytössä on Jumalan sana, ei se asia ole meistä lähtöisin vaan kyseessä on vertauksessa kuvattu Jumalan toiminta kun Hän kylvää Sanansa maailmaan meidän ja toisten ihmisten autuudeksi.

Vihamiehen toimintaa, eli pahan siemenen kylvämistä, tekstimme sen sijaan kuvaa näin: ”Ihmisten nukkuessa hänen vihamiehensä tuli ja kylvi lustetta nisun sekaan ja meni pois. Vihamies toimi poikkeuksellisella tavalla. Hän toimi

toisten nukkuessa ja siis silloin kun pellon omistaja ei voinut havaita eikä myöskään estää tätä pahan-tekkoa. Tämä osoittaa sen vakavan piirteen, että kiusaajan toimintaa on vaikeaa, jotakuinkin mahdollonta ehkäistä. Sitten havaitsemme vielä, että kiusaaja meni pois työnsä tehtyään. Tästä näkyy sie-lunvihollisen toiminnan erityisen rikollinen ja kavala alue. Väärän siemenen kylvämisen seuraus on kamala. Siemen tuottaa väärää satoansa vaikka kylväjä on mennyt pois. Ja tästä olemme, voimme sanoa seurakuntaelämää ajatellen, hyvien vakavien asioiden edessä.

Puhdasoppisenkaan seurakunnan toiminnassa ei ole takeita siitä, että väärän opin esiintyminen voitaisiin ehkäistä. Sellaiselle on tyypillistä vertauksemme mukaan salakavaluus ja julkisuuden välttäminen. Toiminta on siis sellaista, että sen väärä pyritään pitämään salassa ja tästä käytännössä on seurauksena, että väärän siemenen kylväminen voi toteutua jonkin aikaa ennen kuin se voidaan paljastaa ja saada siis paljon vahinkoa aikaan. Vihollinen kylvi valhevehnän siten, että sitä on mahdollisimman vaikea erottaa oikeasta vehnästä. Hän ei kylvänyt sitä oikean vehnän viereen vaan sekaan. Tarkoituksena on, että valhevehnä ei paljastu vääräksi vaan päinvastoin väärän kylvötyön jälkeen voi aluksi näyttää siltä, että satoa tulee odotettua enemmän. Luther selittää kuinka kiusaaja tekeytyy uskolliseksi Jumalan kunnian ja sielujen autuuden

puolustajaksi, voi elämän puolesta esittää suurtakin hurskautta ja tämä vaikeuttaa sitten opillisten epäkohtien havaitsemista. Kuitenkin itse asia ja sen seuraukset ovat huonoja sillä viattomat sydämet tulevat vietellyiksi ja petetyiksi niin kuin apostoli Paavali kuvaa harhaopettajien toimintaa. ”He pettävät suloisilla puheilla vilpittömien sydämet ja kuinka hän Galatalaiskirjeessä osoittaa, mitä vahinkoa uskoville tällaisesta on. ”Te juoksisitte hyvin, kuka esti teitä olemasta totuudelle kuuliaisia, houkutus siihen ei ole hänessä, joka teitä kutsuu. Vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan.” Tämän kaltaiset vakavat asiat velvoittavat oikeauskoisen seurakunnan ja sen jäsenet valppauteen. Ensiksi on tietysti varottava ottamasta vastaan sellaista opetusta, jossa jatkuvasti sallitaan väärä oppi. Tämän johdosta emme voi seurakuntana yhdistyä toisiin opettavien seurakuntien kanssa. On myöskin tarpeen, että itse kukin vältämme osallistumasta sellaisen seurakunnan toimintaan, jossa väärä oppeja sallitaan.

Toisaalta valppautta tarvitaan seurakunnan sisällä. On valvottava, ettei seurakunnan sanajulistuksessa ja opetuksessa edistetä ja sallita väärä oppeja vaan pysytään oikeassa Jumalan Sanassa.

Vertauksemme osoittaa myös sen, että kristityillä ei ole lupa käyttää voimakeinoja väärä vastaan. Kristuksen oli tarpeen varoittaa opetuslapsiaan väärästä innosta. Nämä osoittivat omalla toimin-

nallaan taipumusta jopa välivaltaan. Näin tapahtui, kun Vapahtaja suuntasi kulkunsa kohti kärsimystä Jerusalemissa. Hän lähetti kaksi opetuslastaan samarialaisten kylään valmistamaan hänelle majaa. Siellä opetuslapsia ei otettu vastaan. Tämän johdosta Jaakob ja Johannes sanoivat: ”Herra tahdotko että sanomme niin, että tuli taivaasta tulkoon alas ja hävittääköön heidät kuin Elia teki. Jeesus nuhteli heitä ja sanoi: ”Ette tiedä minkä hengen omia te olette, sillä Ihmisen Poika ei ole tullut ihmisten sieluja hukuttamaan vaan pelastamaan.” Voimankäyttö epäuskoisia vastaan olisi ollut täysin ristiriidassa Kristuksen tarkoitusta vastaan. Se merkitsi ensinnäkin sitä, että Kristuksen valtakunta käsitettäisiin maalliseksi ja sitä voitaisiin tuollaisilla maallisille esivallalle kuuluvilla keinoilla puolustaa. Mutta näin ei asia ole, sillä Kristuksen valtakunta on hengellinen: Sen jäsenet ovat ihmiset yksin uskon kautta, eikä tätä asiaa voi voimakeinoin auttaa. Hänen opetuslapsensa eivät tätä heti käsittäneet, joten Vapahtajan oli hillittävä heidän väkivaltaan taipuva mielensä. Tätä tarkoitusta vertauksessa painotetaan. Kun vertauksen isäntä sanoo, ettei valhevehnää saa kitkeä, hänen tarkoituksensa on suojella oikeaa vehnää. Jos palvelijat ryhtyisivät kitkemistyöhön, he erehtyisivät. Käytännössä olisi mahdotonta kitkeä tarkasti sillä tavoin, ettei yhtään oikeaa vehnää tulisi hävitetyksi. Niin kuin jos jotakin kasvimaata puhdistetaan

ja hävitetään rikkaruohoja, niin on hyvin vaikeaa toimia niin, ettei varmasti mitään vaaratonta tai hyödyllistä katkea ja tule hävitetyksi. Ainoa keino säästää sato oli sallia kasvun olla ja erotella oikea väärästä vasta elonleikkuun aikana. Olennaista vertauksen ymmärtämiseksi on selvittää, mitä kielletty kitkeminen on. Teksti antaa selkeän opetuksen asiasta. Kun vertauksen isäntä on kieltänyt kokoamasta valhevehnää kasvukautena, hän kuitenkin käskee koota ja polttaa sen elonleikkuun aikana. Tämä kokoaminen kuvaa sitä, että viimeisenä päivänä Kristus lähettää enkelinsä kokoamaan pahat ihmiset ja antamaan heille rangaistuksen. Sitä, mitä epäuskoisille viimeisenä päivänä tapahtuu, eivät kristityt saa tehdä tässä ajassa ja näin ollen käsitämme, että tuo kielletty kitkeminen on tappamista, mikä merkitsisi epäuskoiisiin kohdistuessaan paitsi ruumiin surmaamista myös kadoukseen syöksemistä. Luther sanoo: ”Herra tarkoittaa tässä sellaista tempaamista, joka tapahtuu miekalla ottamalla pahantekijöitä pois hengiltä. Väkivaltaisen rankaisemisen Jumala kieltää sekä yksityisiltä kristityiltä että seurakunnilta. Jumalan säätämysten mukaan voimakeinoin rankaiseminen kuuluu lailliselle esivallalle eikä sekään saa voimakeinoin, silloin kun oikein toimii, sekaantua hengellisiin asioihin, paitsi jos hengellisen toiminnan varjolla harjoitetaan rikollisuutta. Epäuskaisen tappaminen tai pakottaminen on väärin

myös siksi, että niin tehtäessä luotetaan ihmisvoimaan. Silloin jäisi syrjään Jumalan sanan vaikutus. Ja tämä olisi erityisen vahingollista, jos epäuskoisia surmattaisi, sillä se sulkee epäuskoisen lopullisesti pois evankeliumin vaikutuspiiristä.”

Näin siis Luther tuomitsee väkivaltaan perustuvan pakon käyttämisen uskonasioissa hyvin voimakkaasti ja sanoo, että niin tekevä tulisi syylliseksi sekä ajalliseen, että iankaikkiseen murhaan. Se riistäisi mahdollisuuden katumukseen ja uskoon niiltä, jotka voisivat kääntyä. Kokonaan eri asia ja toinen kysymys on sitten esivallan toimet oikeuden turvaamiseksi ja pahuiden rankaisemiseksi, mutta niitä ei siis tässä varsinaisesti käsitellä.

On havaittava myös vertaustamme tarkasteltaessa, että se ei kiellä väärän opin ja elämän tuomitsemista. Nyt kun ajattelemme seurakuntaelämää, niin edellä jo viittasimme siihen, että väärä oppi on erotettava oikeasta ja torjuttava seurakunnan elämässä. Tämä on todella välttämätön ja Jumalan tahtoma asia. Se, että tekstimme puheena olevat asiat siitä, ettei valhevehnää saa kitkeä ennen elonleikkuuta, ei kiellä väärän opin tuomitsemista seurakunnassa. Se käy ilmi siitä, että Vapahtaja määrittelee pellon maailmaksi. Tuo lause, että pelto on maailma, rajaa pois vääriä tulkintamahdollisuuksia. Osoittaaahan se selvästi, että tässä vertauksessa ei voi johtaa siitä sellaista oppia, että seurakunnassa olisi sallittava minkälaista opetusta tahansa.

Se, että tämä pelto on maailma, poistaa sen mahdollisuuden, että Pyhä Yhteinen Kristillinen Seurakunta koostuisi sekä uskovista että epäuskoisista. Nyt tässä vertauksessa oleva valtakunta on koko maailma. Siinä on rinnakkain loppuun asti sekä valtakunnan lapsia että pahan lapsia. Kolmatta lajia ei ole. Sitä varsin yleistä ajatusta, että Kristuksen kirkko olisi pelto, jonka kasvu koostuu vehnästä ja lusteesta, ei vertauksesta voi löytää. Näin asia on oikein selitetty. Pelto on maailma, osoittaa sen, että vertauksen kielto olla repimättä lustetta pois, ei rajoita seurakunnan oikeutta ja velvollisuutta taistelussa väärää oppia vastaan. Vapahtaja ei mitenkään tue tässä vertauksessa eikä missään muuallakaan väärän opin oikeutusta, vaan päinvastoin vertaus on vakava varoitus väärän opin turmiollisesta vaikutuksesta. Augsburgin tunnustuksen puolustuksessa tästä tehdään johtopäätös, että oikea jumalan kansa on erotettava väärästä ja tämä toteutuu Jumalan Sanan mukaisella opilla ja kirkkokurilla. Seurakunnan oikeus ja velvollisuus on poistaa väärä oppi ja sulkea toisinopettavat ulkopuolelle.

On vielä havaittava, että vertauksemme opettaa, miten asiat maailmassa todellisuudessa ovat. Eikä se siis kuvaa ihannetilaa, sellaista, kuten asioiden pitäisi olla. Pyhä Yhteinen Kristillinen Seurakunta ja epäuskoisten joukko elävät samassa maailmassa. Tätä asiaa ei kenenkään pidä pyrkiä väkisin muuttamaan. Ulkonaisen

kristikunnan sisällä on sekä oikeaa että väärää opetusta. Ja näin ollen väliaikaisesti voi olla myös oikein opettavassa kirkossa. Tästä huolimatta väärä opetus on poistettava ja Jumalan seurakunta Jumalan sanan vaikutuksesta säilyy viimeiseen päivään saakka.

Uskoville tämä tuo varmuuden Jumalan Sanan voimasta. Heikkouden ja vaarojen kohdatessa, silloin kun valhevehnän kasvu vakavasti tuo haittaa uskoville ja seurakunnan elämälle, ei tarvitse hämmentyä, vaan uskovat saavat täydellä varmuudella turvata Jumalan Sanaan ja sen voimaan ja elää sen mukaan. Seurakunnalla on käytössään evankeliumi, jota levittämällä se voi auttaa Jumalan valtakunnan lapsia.

Seurakunnalla on myös oikeus rangaista väärää oppia ja elämää, ja uskovien on erottauduttava

väärästä opista. Sen sijaan kaikki väkivaltaan perustuva toimintaa on kielletty. Tällä tavoin meillä säilyy oikea käsitys siitä, kuinka asiat maailmassa todella ovat ja myöskin siitä millainen Jumalan valtakunnan luonne on. Se kasvaa Jumalan sanan vaikutuksesta, on uskon valtakunta ja meillä säilyy käsitys myös oikeasta seurakunnallisesta toiminnasta. Emme loukkaannu oikein opettavan seurakunnan pienuuteen ja sen kohtaamiin vaikeuksiin. Sen sijaan saamme lujasti luottaa evankeliumin sanaan Kristuksesta, joka on kärsinyt ja kuollut puolestamme ja voimme odottaa elonleikkuun päivää. Se ei ole meille turmion päivä, vaan kun Kristukseen uskomme, se on päivä, jolloin Vapahtaja johtaa meidät perille iankaikkiseen autuuteen.

Amen

Kimmo Närhi

Unohtunut ilon aihe?

Toisena paastonajan sunnuntaina. III vuosikerta. Osa epistolatekstiiä.

Veljeni, pitääkö pelkkänä ilona, kun joudutte monenlaisiin kiusauksiin, tietäen, että teidän uskonne koetuksenkestävyys saa aikaan kärsivällisyyttä. Kärsivällisyys tuottakoon täydellisen teon, että olisitte täydelliset ja eheät eikä teiltä puuttuisi mitään. Jaak. 1:2–4.

Jumalan lapset joutuvat uskonelämässään tarkkaan seulaan. On läpäisytävä monenlaisia testejä. Toiset testit tulevat kiusauksien muodossa, toiset erilaisina ihmiselämän vaikeuksina, onnettomuuksina ja hankaluuksina.

Kun Jumala koettelee meitä, hänen ei tarvitse tehdä sitä itsensä tähden. Hän kyllä tietää jo etukäteen, kestämmekö me vai emme, mutta hän koettelee meitä meidän itsemme tähden. Hänellä on hyvä tarkoitus salliessaan kiusaukset. Tämä tarkoitus on niin hyvä, että apostoli Jaakob sanoo: "Pitäkö pelkkänä ilona, kun joudutte monenlaisiin kiusauksiin." Ystäväni, jos sinulla on ollut monia kiusauksia, sinulla on ollut paljon ilon aiheita. Emmehan vain ole unohtaneet tätä?

1. Koetuksissa kärsivällisyys kasvaa

Kärsivällisyys on meille tarpeen. Sanotaanhan Jumalan sanassa, että me "uskon ja kärsivällisyyden kautta" perimme sen, mikä on luvattu (Hebr. 6:12). Apostoli Paavali sanoo: "Mutta jos toivomme, mitä emme näe, odotamme sitä kärsivällisyydellä" (Room. 8:25). Kärsivällisyys liittyy taivastoivon ylläpitämiseen. Kärsivällisyys on kestämistä vaikeuksissa. Kun olemme kärsivällisiä, emme heitä kesken sitä, minkä olemme alkaneet ja minkä tiedämme Jumalan tahdoksi. Kun Jumalan tahto on pelastaa ja viedä meidät taivaan iloon, niin kärsivällisyys on sitä, ettemme luovu uskosta, vaan kilvoitteleimme Jumalan avulla hyvän uskon kilvoituksen loppuun asti.

Uskossa kestäminen koetusten alla saa aikaan kärsivällisyyttä. Kun elämä joka tapauksessa on monella tavoin hankalaa, kärsivällisyyden kasvaessa koetuksia on helpompi ottaa vastaan.

Myös apostoli Paavali kuvaa kärsivällisyyden hyötyä. Hän sanoo: "Kerskaamme myös ahdistuksissa, sillä tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, mutta kärsivällisyys harjaantumista ja harjaantuminen toivoa; mutta toivo ei saata häpeään." (Room. 5:3–5).

2. Kärsivällisyys tuottaa "täydellisen teon"

Tekstimme sanoo: "Kärsivällisyys tuottakoon täydellisen teon, että olisitte täydelliset ja eheät eikä teiltä puuttuisi mitään."

Uskossa kestämissen tarkoituksena on päämäärän saavuttaminen. Uskovan päämäärä on taivas. Se, joka luopuu uskosta, jää taipaleelle eikä tule perille. Uskosta lankeaminen ja epäuskon valtaan jääminen tuottavat täyttymättömän, kesken jääneen teon. Uskossa säilyminen taas tuottaa täydellisen, eheän teon. Se vie perille. Se pelastaa. Pelastus ei ole meidän tekoamme eikä meidän ansiotamme, vaan se on uskon aikaansaannosta. "Se on Jumalan teko, että te uskotte" (Joh. 6:29), sanoo Vapahtaja.

Kärsivällisyys valmistaa meitä "pahojen päivien" varalle. Neuvoohan Raamattu meitä sanoen: "Muista Luojaasi ennen kuin pahat päivät tulevat ja joutuvat ne vuodet, joista olet sanova: 'Nämä eivät minua miellytä'" (Saarn. 12:1–2). "Pahat päivät" tarkoittavat vanhuuden vaikeita aikoja kaikkine iän mukanaan tuomine koetuksineen. Kun olemme harjaantuneet kärsivällisyyteen parempina päivinä ja kestäneet iankaikkisen elämän toivossa koetusten alla, voimme myös noina "pahoina päivinä" helpommin ottaa Jumalan kädestä sen, mikä on tuleva osaksemme.

Saamme luottaa siihen, että Jumala kääntää parhaaksemme sallimansa koetuksen ja kurituksen. Saamme uskolla ottaa vastaan Jaakobin sanan toisille saman ristien tien kulkijoille: "Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona, kun joudutte monenlaisiin kiusauksiin."

*Markku Särelä,
Siitamajan talvileirin iltahartaus 11.3.2006.*

Armon tiet

*Oi, Herra Kaitsija seurakunnan,
Sä kaikkivaltias, ikuinen.
Me köyhät lapsesi maassa vaivan
nyt Sinuun katsomme Armoinen.*

*On pyhä kutsusi tullut meille
näin käydä yhdessä toimimaan.
Siis ohjaa jalkamme armon teille.
Sun olkoon kunnia yksin vaan.*

*Suo, että selvänä keskellämme
kaikuksi viestisi: lunastus.
Tuo sana, jossa on synneistämme
niin varma anteeksiantamus.*

*Sä Hengelläsi vain siihen yhteen
myös kaikki toimmemme keskitä.
Niin, että kirkkosi täyden lyhteen
luoksesi kantaisi perillä.*

*Näin meille autuuden ilo anna
ja mieli kiinnitä totuuteen.
Sä lankeemuksissa nosta, kannan
ja matkan päässä vie taivaaseen.*

Autuus vai ihmeet ilon perustana?

"Niin ne seitsemänkymmentä palasivat iloiten ja sanoivat: 'Herra, riivaajatkin ovat meille alamaiset sinun nimesi tähden.' Silloin hän sanoi heille: 'Minä näin saatanan lankeavan taivaasta niin kuin salaman. Katso, minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja ja kaikkea viholiisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava. Älkää kuitenkaan siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa.'" Luuk. 10:17—20.

Ilotulitus värjää taivaan hetkeksi kauniisiin kuvioihin. Se saa meidät unohtamaan avaruuden lukemattomien tähtien tuikkeen. Ilotulitus antoi hetkellisen ilon, mutta taivaan tähdet loistavat yhä.

Tekstimme kertoo meille Jeesuksen opetuslapsista. Voima tehdä ihmetekojä oli saanut heidät äkinäisen innostuksen ja ilon valtaan. Tästä hetkellisestä ilosta Jeesus palautti heidät kestäväan ja todella suureen illoon.

Voiko olla vielä suurempaa iloa kuin saada tehdä ihmetekojä? Tekstimme osoittaa, että todella voi olla. Oletko sinä löytänyt sellaisen suuren ilon vai etsitkö yhä noita pieniä ilon aiheita? Lähtekäämme löytöretkelle Jeesuksen ja noiden

seitsemänkymmenen opetuslapsen pariin. Silloin pääsemme ymmärtämään, miksi ihmeet eivät saa olla ilomme perustana ja mistä meidän todella tulee iloita.

Miksi opetuslapset tekivät ihmeitä?

Jeesus oli lähettänyt seitsemänkymmentä opetuslastansa edeltänsä saarnaamaan: "Jumalan valtakunta on tullut teitä lähelle." (Luuk. 10:9). Samalla Jeesus oli käsenyt heitä parantamaan sairaat. Nyt opetuslapset palasivat tehtävänsä suorittamasta riemuissaan Jeesuksen tykö ja sanovat: "Herra, riivaajatkin ovat meille alamaiset sinun nimesi tähden." Miksi Jeesus oli lähettänyt opetuslapsensa edellänjä julistamaan ja tekemään ihmeitä? Sen tähden, että Jumalan valtakunta oli tullut lähelle, eli siis sen tähden, että luvattu Messias oli tullut maailmaan. Kun Johannes Kastaja oli joutunut Herodeksen käsiin, toimivat nämä seitsemänkymmentä nyt Jeesuksen edelläkävijöinä. Oli koittanut käännekohta. Sen todistamiseksi, että luvattu Messias oli tullut, tarvittiin voimatekoja ja ihmeitä.

Jumalanpalveluselämä Israelissa oli siihen aikaan järjestettyä. Jerusalemin temppelissä tehtiin

tarkasti kaikki, mitä oli säädetty. Muualla pidettiin jumalanpalveluksia synagogissa. Nyt oli tullut se, jota temppelin uhrin kuvasivat ja josta synagogissa luetut kirjoitukset todistivat. Oli todella tarpeen todistaa, että uusi messiaaninen aika oli koittanut ja että he olivat Messiaan asialla. Opetuslapset paransivat Jeesuksen nimessä, eivät suoraan taivaallisen Isän lähettäminä, vaan Jeesuksen käskyläisinä. Se osoitti todeksi heidän saarnansa.

Ihmeet siis olivat tarkoitettut viemään sanaan ja sitä kautta saamaan kuulijat uskomaan Jeesuksen Messiaaksi. Erityisinä murrosaikoina Jumala on antanut ihmeitä. Niin Uuden Testamentinkin sana vahvistettiin Jumalan sanaksi ihmeteoilla (Mark. 16:20). Kun nyt meillä on vahvistettu sana, emme tarvitse ihmeitä.

Opetuslapset käänsivät asian innoissaan aivan pääläelleen. Mutta onneksi he tulivat Jeesuksen tykö ja Jeesus saattoi palauttaa heidät oikealle tielle. He olivat menneet sanasta ihmeisiin ja autuuden ilosta kääntyneet iloitsemaan siitä, että he voivat voimallisella tavalla toimia Jeesuksen hyväksi. Sen sijaan heidän olisi tullut mennä ihmeistä sanaan, omista teoistaan Jeesukseen ja toimia Jeesuksen hyväksi kiitollisina, koska heillä on autuus. Tässä on terveen ja hurmahenkisen kristillisyyden ero.

Ilotulitus sammuu, tähdet loistavat. Ihmeet ovat murrosaikoja varten ja lakkaavat, mutta sana pysyy ja me sen varassa.

Jeesus näki saatanan lankeavan taivaasta

Jeesus nuhteli opetuslapsiaan: ”Älkää kuitenkaan siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset.” Kuitenkin hän vahvisti ihmeet oikeiksi, sillä hän sanoi: ”Minä näin saatanan lankeavan taivaasta niin kuin salaman.”

Opetuslasten parannusihmeet olivat isku saatanan valtaa vastaan. Riivatun parantuminen merkitsi enemmänkin kuin vain vapautumista pahan hengen vallasta. Oli kysymys suunnattomasti suuremmasta asiasta. Oli tullut Messias, hän, joka oli polkeva rikki käärmeen pään. Opetuslapset tekivät parannusihmeensä sen nimessä, joka kävi taistelua kaikkea saatanan valtaa vastaan ja joka oli saattava taistelunsa voitolliseen päätökseen ristin kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan. Sitähän opetuslasten piti julistaa, että Jumalan valtakunta oli tullut lähelle. Ihmeet olivat todisteita Jeesuksen voitosta. Ja niin Jeesus osoittikin opetuslapsilleen ihmeistä paljon valtavamman asian ulkonaisen parantumisen: ”Minä näin saatanan lankeavan taivaasta niin kuin salaman.”

Sitten Jeesus lisää: ”Katso, minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava.” Käärmeet ja skorpionit kuvaavat tässä saatanaa ja hänen joukkojansa, niin kuin sanoista ”ja kaikkea vihollisen voimaa” näkyy.

Puhutaan paljon siitä, että Jeesus olisi aina parantanut koko ihmisen, sekä terveydellisesti että henkisesti. Tämä ei kuitenkaan pidä paikkaansa. Kymmenestä pitälisestä paranivat kaikki ruumiillisesta sairaudesta, mutta vain yksi hengellisesti. Monet hengellisesti parantuneet pysyivät ruumiillisesti sairaina. Apostoli Paavali jätti rakkaan matkakumppaninsa Trofimuksen Miletoon sairastamaan (1 Tim. 4:20). Häntä ei parannettu, koska apostoli ja hänen työtoverinsa eivät tarvinneet merkkejä. Kuitenkin hekin tallasivat kaikkea vihollisen voimaa. Samoin me. — Miten?

Sairas, joka uskoo Jeesukseen, tulee perille iankaikkiseen elämään sairaudestaan huolimatta. Vaikka Jeesus paransikin sairaita, täytyi heidän kuitenkin kerran sairastua ja kuolla. Vain se, joka uskoo Jeesukseen, omistaa elämän. Jos olemme toipuneet vaikeasta sairaudesta, emme ole sillä kuolemaa voittaneet. Vaikka emme täällä näkisi koskaan tervettä päivää, Jeesukseen turvaavina nousemme kerran kuolleista ilman syntiä ja sairautta. Kun julistamme evankeliumia, me tallaaamme kaikkea vihollisen voimaa siellä, missä sana uskotaan. Mutta tämä salaisuus on ymmärrettävissä vasta uskon

varassa. Sen tähden hurmahenget, jotka vain vähän haluavat tietää todellisesta sanasta kiinni pitävästä uskosta, tavoittelevat ulkonaisia merkkejä ja ihmeitä.

"Iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa!"

Tämä Jeesuksen käsky iloita siitä, että nimi oli taivaassa kirjoitettuna, oli varmaan yllättävä hänen opetuslapsilleen. Yhtä yllättävää oli se, että Jeesus nuhteli heitä siitä, että he iloitsivat ihmeistä. Mutta omassatunnossaan he ymmärsivät, että Jeesus oli oikeassa. Samoin nekin, jotka meidän edestämme kuolleen ja kärsineen Vapahtajan sijasta saarnaavat maallisia, tietävät omassatunnossaan Raamatun nojalla, että he ovat nostaneet toisarvoisen ensisijaiseksi.

Puhutaan siitä, että Jeesus tuli meidän hätäämme, ja halutaan siten vakuuttaa, että Jumala huolehtii meidän ajallisesta hädästämme ja että kirkon tehtävä on sitä lievittää, ikään kuin tämä olisi kristillisen uskon tärkein asia ja kirkon päätehtävä. Ehkä juuri tämän harhaopin takia Jumala rankaisee maailmaa ahdistuksilla. Ei Jeesus tullut lievittämään meidän ajallista hätäämme, vaan kantamaan meidän syntimme ja niiden seuraukset, niin että meillä tässä ajassa voisi olla hyvä omatunto, Kristuksen verellä puhdistettu, ja että me turvallisina Jumalan pyhien kasvojen edessä voisimme odottaa sitä päivää, jolloin kaikki on uutta. Mutta ajallinen hätä jää

siksi, kunnes aika loppuu. Rakkaus lievittää sitä sikäli kuin voi, mutta se ei voi sitä poistaa. Todellinen rakkaus on siinä sydämessä, missä meidän edestämme kärsinyt ja kuollut Kristus asuu, mutta ei siinä sydämessä, minne tämän maailman Jeesus on kutsuttu ylistämään asianomaisen sosiaalista valveutuneisuutta ja uhrauksia.

Sellainen Jeesus, joka on vain ajallisia varten, ei tuo pysyvää iloa sydämeen. Mutta kun saamme iloita siitä, että nimemme on kirjoitettuna taivaassa, iloitsemme siitä, että olemme Jumalan lapsia, että syntimme ovat sovitetut ja anteeksiannetut, että meillä on rauha Jumalan kanssa ja iankaikkinen elämä sekä että olemme hänen kirjoissaan ja muistossaan myös uskon koettelemuksissa, ajallisissa ahdistuksissa ja jopa kuolemassakin.

Kun meidän tulee iloita tästä, merkitsee se sitä, että emme toimi ihmisten viihdyttäjinä, emme yhteiskunnan osana, emme jonakin painostusryhmänä, vaan tehtävämme on saarnata evankeliumia uskon syntymiseksi ja säilymiseksi eli iankaikkiseksi elämäksi; levittää sitä iloa, mikä itsellämme on. Silloin saarnaamme myös rakkautta; mutta emme uskon edelläkävijänä, vaan sen hedelmänä; emme ansiona autuuteen, vaan kiittolisuutena jo saadusta autuudesta. Silloin tosin kuljemme monen vaivan läpi, mutta kuitenkin "aina iloisina".

Markku Särelä

Luterilainen n:o 2/1969

Marianpäivänä

Mutta Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä.
Luuk. 2:19

Marianpäivällä ei ole mitään erikoista yhteyttä paastonaikaan. Sitä vietetään maaliskuun 25 päivänä*) sen tähden, että silloin muistetaan, miten enkeli ilmestyi Marialle ja ilmoitti hänelle, että hänestä oli tuleva Jeesuksen äiti. Koska Marianpäivänä huomioidaan Jeesuksen lihaantulemisen ensimmäinen hetki eli Hänen sikiämisensä Pyhästä Hengestä, Hänen syntymäpäivänsä, joulukuun 25., määrää milloin tätä päivää vietetään.

Mutta vaikka Marianpäivällä ei ole varsinaisesti mitään yhteyttä paastonaikaan, se voi kuitenkin palvella meitä paastonajan viettosamme johdattamalla mieleemme Marian, 'Joka kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä.' Näin meidänkin tulee tehdä paastonaikana — kätkeä paastonajan sanoma Jeesuksen kärsimyksestä ja kuolemasta sydämeemme ja tutkistella sitä siellä. Tämä on ainoa keino, jonka kautta voimme kuolla synnille ja herätä Kristuksen kanssa vaeltamaan uudessa elämässä.

Seuratkaamme siis Marian esimerkkiä tulevien viikkojen aikana ja aina. Älkäämme lukeko Raamatua vain tavan vuoksi, älkäämme kuunnelko Sanaa vain korvillamme, vaan ottakaamme Sana vastaan uskovin sydämin. Kätkekäämme se sydämessämme, että se voisi meissäkin tuottaa hedelmää, voisi vahvistaa uskoamme, kasvattaa meitä rakkaudessa, Jumalan armossa, Jeesuksen tuntemisessa ja pyhässä elämässä.

*"Sun sanas kätke sydämeeni
Ja tule sinne asumaan
Oi Jeesus, paras paimeneni,
Mua Henkes anna johtamaan
Sun Sanas valkeudessa
ja elämässä uudessa."*

VK 1938, n:o 212:2.
Rupert Efraimson

*) Nykyisin Marianpäivä on kalenterissa liikkuva juhlapäivä ja aina sunnuntaina. Kirjoitusvuonna, 1984, se osui perinteiseen maaliskuun 25. päivään.

Ainutkertainen uhraus

Palmusunnuntaina

Kuusi päivää ennen pääsiäistä Jeesus saapui Betaniaan, jossa Lasarus asui, hän, jonka Jeesus oli herättänyt kuolleista. Siellä valmistettiin hänelle ateriat, ja Martta palveli, mutta Lasarus oli yksi niistä, jotka olivat aterialla hänen kanssaan. Niin Maria otti naulan oikeata, kallisarvoista nardusvoideetta ja voiteli Jeesuksen jalat ja pyyhki ne hiuksillaan; ja huone tuli täyteen voiteen tuoksua. Silloin sanoi yksi hänen opetuslapsistaan, Juudas Iskariot, joka oli hänet kavaltava: "Miksi ei tätä voidetta myyty kolmeensataan denariin ja niitä annettu köyhille?" Mutta tätä hän ei sanonut sen tähden, että olisi pitänyt huolta köyhistä, vaan sentähden, että hän oli varas ja että hän rahakukkaron hoitajana otti itselleen, mitä siihen oli pantu. Niin Jeesus sanoi: "Anna hänen olla, että hän saisi toimittaa tämän minun hautaamispäiväni varalle. Sillä köyhät teillä aina on keskuudessanne, mutta minua teillä ei ole aina." Joh. 12: 1-8.

Rukous

Rakas taivaallinen Isä! Herkistä minun mieleni tutkimaan sinun sanaasi ja avaa se minulle, niin että minä voin riemuitten ja kiitollisena sanoa: "Minä riemuitsen sinun puheestasi, niin kuin suuren saaliin saanut." Amen.

Paastonajan viimeinen viikko on alkanut. Kohta seuraamme Jeesusta tuskien tietä Golgatalle. Katumuksen ja murheen ilmapiiri sävyttää kärsimysviikkoa. Mutta sitä ennen palmusunnuntai virittää iloisen mielen. Nyt laulamme Hoo-siannaa Israelin kuninkaalle, nyt levitämme palmunoksia hänen tielensä, nyt voitelemme hänet oikealla, kallisarvoisella nardusvoiteella! Tosin tässäkin on oma haikeutensa: Meidän kuninkaamme ratsastaa aasilla, häntä ylistävät vain lapset ja yksinkertainen kansa, hänet voidellaan hautaamista varten. Kuolemaan vie hänen tiensä, vääjäämättömästi ja peruuttamattomasti, sillä hän on Lunastaja. Mutta olethan

sinä, Lasarus, Jeesuksen pöydässä. Palvelethan sinä, Martta, häntä ja sinulle hän on sanonut: "Minä olen ylösnousemu ja elämä." Olet-han siellä myös sinä, Maria, joka kuuntelit Jeesuksen puhetta. He kaikki tiesivät, että on kuolleiden ylösnousemus. Mutta he tiesivät myös: Nyt on ainutlaatuinen tilaisuus osoittaa rakkautta Jeesukselle.

Betaniassa

Betanian sisarukset, Lasarus, Martta ja Maria, ovat meille hyvin esimerkillinen sisarussarja. Kaikki he uskoivat Jeesukseen. Martalla oli palvelemiseen altis mieli ja luontaiset lahjat. Välistä hän kyllä saattoi pitää sitä kaikista tärkeimpänä, jolloin Jeesus nuhteli häntä: "Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit, mutta tarpeellisia on vähän, tai vain yksi ainoa." Kun Martta nyt vähää ennen Jeesuksen kärsimystä palvelee, Jeesus ei häntä siitä suinkaan moiti. Palvelus oli Martan kutsumus. Hän teki sitä uskossa Jeesukseen, muistaen, että ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee. Lasarus aterioi Jeesuksen kanssa. Hänestä ei meille paljon kerrota. Kun Jeesus oli herättänyt hänet kuolleista, paljon kansaa meni häntä katsomaan ja uskoi Jeesukseen. Lasarus antoi oikean todistuksen Jeesuksesta. Siitä hän sai osakseen ylipappien vainon, jotka päättivät tappaa hänet. Ehkäpä he niin tekivätkin, sillä Lasaruksesta ei tämän jälkeen kerrota.

Jeesus oli Betaniassa erään spi-

talisen Simonin talossa. Tämä ei ollut sama Simon, jonka luona Jeesus oli ollut aikaisemmin ja jossa eräs syntinen nainen voiteli Jeesuksen jalat (Luuk. 7: 36-50). Nyt oli kysymyksessä toinen tapaus.

Marian uhraus

Maria voiteli Jeesuksen pään ja jalat kalliilla nardusvoiteella. Sen arvo oli yli 300 denaria (Mark. 14:5), mikä oli suurempi summa kuin ne 30 hopearahaa, joista Juudas kavalsi Jeesuksen. Voiteen arvo vastasi työmiehen vuotuista palkkaa (Matt. 20: 2). Se oli niin suuri summa, että vain harva pystyi saamaan sen säästöön koko elinajanaan. Sillä olisi voinut asioida tässä maailmassa jo yhtä ja toista. Jos meillä olisi käytettävissämme tällainen rahamäärä, mitä me tekisimme? Maria tiesi, mitä hän teki. Hän osti voidetta, voiteli Jeesuksen ja koko huone täyttyi ihanalla tuoksulla. Juudaskin olisi tietänyt. Mutta hän ei missään tapauksessa olisi antanut niitä Jeesukselle, vaan köyhäin avustuksen varjolla hän olisi pitänyt ne itsellään. Kun Maria käyttäjä voiteen, hänen tekonsa on peruuttamaton. Voidetta ei enää voida koota talteen. Juudaksella oli ainutlaatuinen tilaisuus rikastua, mutta hän ei ehtinyt "valistamaan" Mariaa. Mariallakin oli ainutkertainen tilaisuus osoittaa rakkautta Jeesukselle. Kohta Jeesusta ei enää olisi näkyvänä heidän vieraanaan. Maria ehti ottaa tilaisuudesta vaa-rin, sillä hän ei laskelmoinut, vaan toimi rakkauden pakottamana.

Juudaksen ja muiden opetuslasten järkeilyä vastaan Jeesus sanoi: "Antakaa hänen olla. Miksi pahoitatte hänen mieltään? Hän teki hyvän työn minulle. Köyhät teillä on aina keskuudessanne, ja milloin tahdotte, voitte tehdä heille hyvää, mutta minua teillä ei ole aina. Hän teki, minkä voi. Edeltäkäsini hän voiteli minun ruumiini hautaamista varten. Totisesti minä sanon teille:

Missä ikinä kaikessa maailmassa evankeliumia saarnataan, siellä sekin, minkä tämä teki, on mainittava hänen muistoksensa." Toiset paheksuivat, Jeesus nimitti sitä hyväksi teoksi.

Marian teko on mainittava kaikkialla, missä evankeliumia saarnataan. Nyt emme voi tehdä samalaista palvelusta Jeesukselle, mutta voimme voidella hänen hengellistä

ruumistaan, joka on seurakunta. Marioita on ollut ja on meidänkin joukossamme. He rakastavat sanaa ja Jeesuksen seurakuntaa. He tekevät suuria uhrauksia, hyviä tekoja Jeesukselle. Olisikohan sinulla heistä oppimista? Sinä suunnittelet huolella elämäsi, menosi ja tulosi, menemisesi ja hankintasi. Ajattelet tarkasti, mitä kannattaa tehdä ja mitä ei. Miten olet siihen soveltanut Marian esimerkin?

Juudaan ahneus

Juudas oli saanut osaksensa suuren Jumalan laupeuden. Jumalan sana oli kylvetty hänen sydämeensä. Se kasvoi siellä ja teki hyvää hedelmää. Hän liittyi ilolla Jeesuksen opetuslasten joukkoon. Toiset apostolit tunnustivat hänet toverikseen ja osoittivat häntä kohtaan luottamusta. Juudas sai rahastonhoitajan tehtävän. Hän hoiti sitä tunnollisesti siksi, kunnes hän lankesi kiusauksessa. Hän otti omaan käyttöönsä sitä, mikä oli yhteistä omaisuutta ja tarkoitettu Jeesuksen ja hänen ”apostolinkoulunsa” ylläpitoon.

Ahneus on eräs vaarallisimpia syntejä. Jos sitä ei kuuleteta, se saa ihmisen valtaansa. ”Sillä rahan himo on kaiken pahan juuri; sitä haluten monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla.” (1 Tim. 6: 10). Näin kävi Juudaan, niin on käynyt monen muun. Juudaan olisi täytynyt saada itselleen rahaa enemmän ja enemmän. Kun hän

menetti tilaisuuden eikä voinut saada nardusvoidetta myydyksi ja rahoja omaan kukkaroonsa, hän päätti rikastua toisin yhtäkkiä. Hän kavalsi Jeesuksen. Seuraukset me tiedämme. Tuskaisena ja epätoivoisena hän heitti pois ne rahat, joita hän oli niin kiihkeästi tavoitellut, meni ja hirtti itsensä. Jos Marian esimerkki on voimakas ja kehottaa rakkauteen Jeesusta kohtaan, niin voimakas on Juudaankin esimerkki ja se varoittaa ahneudesta.

Ahne ihminen saastuttaa ympäristönsä. Hänellä ei ole koskaan hyvin. Aina hän tarvitsee lisää ja lisää. Hän kadehtii niitä, joilla on siunausta elämässään. Itse hän ottaisi, mutta muille hän ei soisi. Kun toiset tekevät hyvää, hän on hapan ja katkera. Jos hän itse tekee jotakin, hänet pitäisi erityisesti huomata ja siitä häntä julkisesti kiittää, sillä hän ei rakasta Jeesusta, vaan itseään. Puheillaan hän ei innosta toisia eikä sytytä, vaan hän sammuttaa ja raskauttaa niiden elämää, jotka haluavat osoittaa rakkautta Jeesukselle. Koska tuo Juudas on meillä jokaisessa vanhassa ihmisessämme, on Marian teko saarnatava meille yhä uudestaan.

Suurin uhraus

Marian teko kertoo suuresta uhrauksesta, Juudaan teot kiihkeästi tavoitellut rahan arvonmenetyksestä, mutta tekstimme mainitsee myös uhreista suurimman. ”Tämän hän teki minun hautaamispäiväni varalle”, sanoi Jeesus. Vain kuol-

leet haudataan, mutta miksi Iankaikkinen Elämä kuolisi? Miksi Jumalan Poika pantaisiin hautaan. Sen tähden, että hän rakasti meitä iankaikkisella rakkaudella. "Siinä on rakkaus – ei siinä, että me rakastimme Jumalaa – vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksi." Tästä rakkaudesta Maria oli oppinut rakastamaan Jeesusta, syntiensä sovittajaa.

Juudas yritti sovittaa rikostansa toisella rikoksella. Hänen verensä ei tuonut armoa hänelle eikä muille. Mutta Jeesuksen kuolema oli sovittava kuolema. Hänen kuolemansa yhteyteen meidät on saatettu jo kasteessa. Syntimme ovat pestyt pois. "Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukuneet." Olemme saaneet osaksemme niin suuren lahjan, ettei sitä voi verrata mihinkään hyvään tekoon. Jeesus on avannut meille taivaan, antanut syntimme anteeksi. Hän on meidän veljemme ja me olemme Jumalan lapsia.

Tämä palmusunnuntai on iloinen päivä lunastetuille Jumalan lapsille.

Rukous

Rakas Jeesus. Kiitos sinulle rakkaudestasi. Opetä meitäkin rakastamaan sinua. Jos emme osaisikaan rakastaa sinua niin kuin Maria tai palvella niin kuin Martta, niin anna meidän kuitenkin syödä sinun pöy-

dässäsi kuten Lasarus, ja niin kuin hänelle, anna meillekin voimaa tunnustaa sinun nimeäsi ja kantaa ristiämme ja kärsiä sinun tähtesi. Amen.

Virsi 354

Rakkaus, sä kuvaksesi Minut kerran tänne loit. Rakkaus, sä autuutesi Mulle langenneelle soit. Rakkaus, mä itseni Sulle annan iäksi.

Rakkaus, sä verrakseni Itses aivan alensit. Rakkaus, sä veljekseni Tänne tulla halusit. Rakkaus, mä itseni Sulle annan iäksi.

Rakkaus, sä vaivuit vaivaan, Kuolit tähden syntisten. Rakkaus, sä autuus taivaan, Mullekin toit autuuden. Rakkaus, mä itseni Sulle annan iäksi.

Rakkaus, sä valo, voima. Totuus, tie ja elämä. Rakkaus, sä jok' et soimaa, Kärsit kaikkein edestä. Rakkaus, mä itseni Sulle annan iäksi.

Rakkaus, sä sielun saatit Armon kautta ikeeseen. Rakkaus, mua joka vaadit Antautumaan omakses. Rakkaus, mä itseni Sulle annan iäksi.

Rakkaus, sä suuttumaton, Armahtava puoltaja. Rakkaus, sä muuttumaton, Hurskas edesvastaja. Rakkaus, mä itseni Sulle annan iäksi.

Rakkaus, sun armos vie mun Maasta tykös taivaaseen. Rakkaus, sä siellä riemun Annat mulle iäisen. Rakkaus, mä itseni Sulle annan iäksi.

Markku Särelä

Luterilainen n:o 4 / 1973

Jeesus puhuu kärsimisestään opetuslapsilleen

Kaikkien neljän evankeliumin lopussa on kertomus Jeesuksen kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta. Jeesuksen kärsimys on kuitenkin evankeliumeissa esillä jo aiemmin. Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan evankeliumeissa on kussakin kuvattu kolme kertaa, jolloin Jeesus opetti opetuslapsiaan tulevasta kuolemastaan. Näiden lisäksi on joitakin muita lyhyempiä viittauksia hänen kärsimyksensä, kuolemaansa ja ylösnousemukseen. Johanneksen evankeliumissa puolestaan Jeesus puhuu useita kertoja siitä, miten hänet ”ylennetään” (Joh. 3:14, 8:28, 12:32), tarkoittaen ristinkuolemaansa.

Opetuslasten ymmärtämättömyys

Miten opetuslapset suhtautuivat näihin Jeesuksen opetuksiin?

Jeesuksen puhuessa asiasta ensi kertaa Pietari otti Jeesuksen erilleen ja alkoi nuhdella häntä. ”Olkoon Jumala armollinen, Herra, älköön se sinulle tapahtuko.” Jeesus kääntyi ja katsoi Pietariin, ja lausui: ”Mene pois minun edestäni, saatana.” (Matt. 16:21–24) Pietarin sanat eivät olleet ainoastaan erheellisiä vaan suorastaan saatanallisia. Pietari ilmaisi ystävän huolta Mestaristaan, mutta samalla kyseessä oli kuin ehdotus jättää ristinkuolema sikseen. Niinpä Jeesus torjuu Pietarin sanat kiusaajan tarkoituksen mukaisina, samoin kuin hän voitti paholaisen kiusaukset erämaassa. Jeesuksen piti kärsiä. Se oli Jumalan suunnitelma, eikä sitä pitänyt muuttaa.

Toisesta kerrasta, jolloin Jeesus puhui kärsimisestään, Matteus ja Markus kertovat: ”He tulivat hyvin murheellisiksi”. (Matt. 17:23). ”He eivät käsittäneet sitä puhetta ja pelkäsivät kysyä häneltä”. (Mark. 9:32)

Matteuksen ja Markuksen mukaan myös kolmatta kertaa, jolloin Jeesus puhui kärsimisestään, seurasi paljon puhuva tapaus. Sebedeuksen pojat pyysivät Jeesukselta saada istua hänen oikealla ja vasemmalla puolellaan hänen valtakunnassaan. Jeesus sanoi, etteivät he tiedä, mitä anovat, ja kysyi, voivatko he juoda sen maljan, jonka hän juo, ja tulla kastetuksi sillä kasteella, jolla hänet kastetaan. Saatuaan heiltä myöntävän vastauksen Jeesus sanoi, että näin tosin tapahtuu, mutta ei luvannut heille heidän pyytämiään sijoja. Muut kymmenen närkästyivät kuultuaan Sebedeuksen poikien pyynnöstä. He halusivat itselleen kunniasijaa yli muiden opetuslasten, mutta kunnian sijaan Jeesus puhui heille verhotusti, että he joutuisivat kärsimään niin kuin hänkin. (Matt. 20:17–28, Mark. 10:32–45)

Evankeliumit eivät tosiaan anna mitenkään siloteltua kuvaa opetuslapsista. Heidät kuvataan hyvin inhimillisinä hahmoina. Toisaalta he ovat valmiita luopumaan kaikesta seuratakseen Jeesusta. Toisaalta taas heidän

on monta kertaa vaikea ymmärtää Jeesuksen opetusta ja Jeesus moittii heitä useamman kerran heidän vähäuskoisuudesta. Tällaisiin Jeesuksen seuraajiin on helpompi samaistua kuin virheettömiin uskonsankareihin. Jumala tekee työtään ihmisten kautta, vaikka heissä on omat särkänsä.

Opetuslapset eivät ymmärtäneet joitain aivan keskeisiä asioita ennen Jeesuksen kuolemaa ja ylösnousemusta. Se kertoo siitä, että Jumala on kärsivällinen, vaikka ihminen ymmärtäisi uskonasioita vielä vajavaisesti. Opetuslapset olivat kuitenkin Jeesuksen kanssa, seurasivat häntä ja uskoiivat häneen. Se oli, ja on edelleen, tärkeintä.

Jeesus opettaa opetuslapsiaan

Kärsimysennustuksiin liittyi opetus palvelemisesta ja ristin kantamisesta. Pietarin ja Sebedeuksen poikien tapausten jälkeen Jeesus opetti opetuslapsiaan. Nuhdeltuaan Pietaria hän opetti, että myös opetuslasten on suostuttava kantamaan ristiä. ”Jos joku tahtoo kulkea minun perässäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua.” (Matt. 16:24) Sebedeuksen poikien pyynnön jälkeen Jeesus opetti, että kristittyjen keskuudessa sen, joka johtaa, täytyy palvella, niin kuin Jeesus itse ei tullut palveltavaksi vaan palvelemaan.

Evankeliumit eivät piilottele sitä, että Jeesuksen seuraamiseen kuuluu kärsimystä ja palvelemista. Nämä asiat liittyvät läheisesti yhteen Kris-

tuksen kärsimyksen kanssa. Hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen aina ristinkuolemaan asti. Tämän hän teki palvellakseen koko ihmiskuntaa. Niinpä Jeesuksen seuraajankin uhrautuu. Se tarkoittaa, että meidän kuuluu etsiä, ei vain omaa, vaan toistenkin parasta. (Fil. 2:4) Meidän tulee palvella, kukin toinen toistamme niillä armolahjoilla, jotka olemme saaneet. (1 Piet. 4:10) Hengellisten lahjojen ohella Jumalan meille antamiin lahjoihin kuuluvat myös aika, omaisuus, erilaiset maalliset taidot jne. Kaikkia näitä voimme käyttää lähimmäisen palvelemiseen, hänen parhaakseen, niin kuin Kristus antoi itsensä palvellakseen meitä.

”Itsensä kieltäminen”, josta Jeesus puhui, ei merkitse ihmisen Jumalan luoman persoonallisuuden ja minuuden kieltämistä. Se ei merkitse sellaisen kieltämistä, mikä meissä on Jumalan hyvän tahdon, hänen luomisen ja pyhityksen työnsä, mukaista. Meidän ei kuulu kieltää sitä, mikä meissä on hyvää, vaan se, mikä meissä on pahaa. Itsensä kieltäminen liittyy Jeesuksen seuraamiseen. Se on siitä kieltäytymistä, mikä estää meitä seuraamasta Jeesusta, siitä, mikä estää meitä elämästä Jumalan luomina, lunastamina ja pyhittäminä ihmisinä hänen rakkautensa ja hyvyytensä mukaan.

Jeesuksen kuoleman merkitys

Jeesuksen kärsimysennustukset, opetuslasten reaktiot ja Jeesuksen opetukset heille kertovat paljon opetuslapsista, mutta ennen kaikkea ne kertovat Jeesuksesta. Hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa on uskomme keskipisteessä. Opettaessaan opetuslapsiaan Sebedeuksen poikien pyynnön jälkeen Jeesus selitti vielä oman kuolemansa merkitystä. ”Ihmisen Poikakaan ei tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaksi monen edestä.” (Matt. 20:28). Jeesuksen kuolema on lunastuskuolema. Lunnaiden maksulla lunastetaan vanki tai orja vapaaksi. Jeesuksen kuolema on lunastusmaksu, lunnaat, jotka vapauttavat synnistä. Vapahtajamme Jeesus Kristus ”antoi itsensä edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistakseen itselleen omaisuudeksi kansan, joka tekee ahkerasti hyviä tekoja.” (Tiit. 2:14.) Ehtoollisen asettaessaan Jeesus sanoo, että hänen ruumiinsa annetaan ”teidän edestänne” (Luuk. 22:19) ja hänen verensä vuodatetaan ”monen edestä” syntien anteeksiantamiseksi. (Matt. 26:18) Näin Jeesus vielä kerran selittää kuolemansa merkitystä juuri ennen kärsimistään.

Paastonaikana seuraamme Jeesuksen kärsimystietä. Silloin on hyvä aika muistella hänen ristinkuolemansa merkitystä ja sen vaikutusta. Saamme syntimme anteeksi. Seuraamme Jeesusta. Palvelemme lähimmäistämme sen esikuvan mukaan, jonka hän antoi.

Vesa Hautala

Tuo hetki Getsemanessa

Sitten Jeesus tuli heidän kanssaan Getsemane nimiselle maatilalle; ja hän sanoi opetuslapsille: "Istukaa tässä, sillä aikaa kuin minä menen ja rukoilen tuolla." Ja hän otti mukaansa Pietarin ja ne kaksi Sebedeuksen poikaa; ja hän alkoi murehtia ja tulla tuskaan. Silloin hän sanoi heille: "Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti; olkaa tässä ja valvokaa minun kanssani." Ja hän meni vähän edemmäksi, lankesi kasvoilleen ja rukoili sanoen: "Isäni, jos mahdollista on, niin menkään minulta pois tämä malja; ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä." Ja hän tuli opetuslasten tykö ja tapasi heidät nukkumasta ja sanoi Pietarille: "Niin ette siis jaksaneet yhtä hetkeä valvoa minun kanssani! Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen; henki tosin on altis, mutta liha on heikko." Taas hän meni pois toisen kerran ja rukoili sanoen: "Isäni, jos tämä malja ei voi mennä minun ohitseni, minun

sitä juomattani, niin tapahtukoon sinun tahtosi." Ja tullessaan hän taas tapasi heidät nukkumasta, sillä heidän silmänsä olivat käyneet raukeiksi. Ja hän jätti heidät, meni taas ja rukoili kolmannen kerran ja sanoi samat sanat uudestaan. Sitten hän tuli opetuslasten tykö ja sanoi heille: "Te nukutte vielä ja lepäätte! Katso, hetki on lähellä, ja Ihmisen Poika annetaan syntisten käsiin. Nouskaa, lähtekäämme; katso, se on lähellä, joka minut kavaltaa."

Matt. 26: 36-46

Mikä oli syynä siihen, että Jeesus ihmisenä joutui kauhun ja murheen valtaan Getsemanessa? Tämä ei johtunut pelkästään siitä, että hetki oli nyt lähellä, jolloin Juudas oli hänet kavaltava, jolloin hänet otetaan vangiksi, ristiinnaulitaan ja hän kuolee. Mutta se kauhu johtui siitä, että hänen kuolemansa oli oleva kuolema, jonka synti ja Jumalan viha saivat aikaan. Koska hän tuli syntisten sijaiseksi, otti päällensä syntimme, niin että hän

voisi sovittaa meidät Jumalan kansa, hän tunsi tämän ihmisten synnin ja syyllisyyden sielussaan omaksi synnikseen ja syyllisyydekseen. Lisäksi hän vielä tunsi Jumalan kadotustuomion aivan kuin hän itse olisi tehnyt ihmisten kaikki synnit.

Tämä tapahtuma on säilytetty Raamatussa sen tähden, että me näkisimme kauhun vallassa olevan Vapahtajamme ja tajuaisimme

kuinka kauhea ja hirvittävä asia synti on. Me näet olemme hyvin hitaita pitämään syntiä peljättävänä ja kauheana asiana. Me saatamme jatkuvasti ottaa vastaan Jumalan antamia lahjoja ylenpalttisesti ja olla ajatteleematta keneltä olemme kaiken saaneet, olla kiittämättä ja kuitenkin elää rauhassa. Me saatamme tuntea sydämessämme pahoja himoja, kateutta, ylpeyttä,

vihaa, eivätkä nämä synnit paljokaan meitä vaivaa. Tämä johtuu siitä, ettemme täysin tajua miten kauhea asia jokainen synti on ja miten hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin.

Ystävä, jos synti saattoi aiheuttaa Jeesukselle sellaisen kauhun ja murheen siitä huolimatta, ettei kysymyksessä ollut hänen oma syntinsä vaan toisten synnit, mitä on tapahtuva meille, jotka olemme itse perin juurin synnin turmelemia, jos joudumme kärsimään synnin palkan? Oi, katsokaamme tähän kärsivään Jumalan Karitsaan, jonka tuska synnin tähden on niin suurta, että hän pyytää heikoilta opetuslapsiltaan tukea ja lohdutusta. Katsokaamme häneen ja nähkäämme kuinka kauheaa synti on, ettemme vain rauhallisina ja tyytyväisinä hylkäisi sitä pelastusta, jonka hän meille hankki.

Mutta Getsemanen tapahtuman oikeaan näkemiseen kuuluu myös se, että näemme tämän kärsivän rukoilijan pelastajanamme synnistä ja kadotuksesta. Miksi hän on kauhua täynnä, miksi hänen sielunsa on murheellinen kuolemaan asti? Sen tähden, että Jumala on sälyttänyt hänen päällensä koko maailman syntikuorman. Mutta jos maailman syntikuorma on hänen päällensä, silloin hänen päällensä on myös minunkin syntikuormani. Näin ollen minä olen vapaa synnin kirouksesta. Tämä on aivan oikea johtopäätös. Johannes sanoo: "Jee-

suksen Kristuksen hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä." "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!"

Ystävä, kun katsot Getsemanessa kamppailevaa, kärsivää Jeesusta, olkoon se mitä näet, muistutus sinulle, että hän todella otti päällensä sinunkin syntisi, ylpeytesi, penseytesi, äkkipikaisuutesi, valheesi, salaiset syntisi, julkisyntisi — ne kaikki olivat hänen päällensä kun hän Golgatalla kulki. Jumalan silmissä ne ovat kerta kaikkiaan pyyhitty pois. Eikö tämän tosiasian tulisi täyttää sydämesi ilolla ja rauhalla? Jumala on ystäväsi, synti ja kuolema eivät voi sinua nyt vahingoittaa. Jumalan Poika on tehnyt edestäsi sen mitä itse et pystynyt tekemään. Jumala on herättänyt hänet kuolleista kolmantena päivänä ja näin todistanut, että hänen sovitustyönsä on täysin riittävä lunastushinta meistä ja kaikista syntisistä. Näin asia on. Jumala Sanassaan itse vakuuttaa sen näin olevan. Älä epäile, älä epäuskossa hylkää tätä sanomaa, vaan usko se ja uskoessasi olet varmasti autuas Jumalan lapsi, taivaskelpoinen. "Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta."

*Rupert Efraimson
Luterilainen 3/1971*

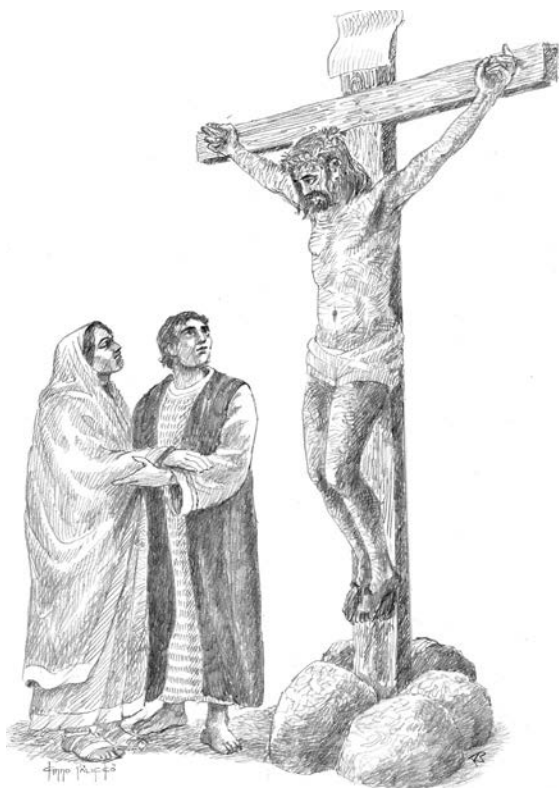
Pääsiäisaamu

*Mitenkä sanoin köyhin milloinkaan
kuvailla voisin valon kirkkautta,
kun pääsiäisen aamuun ihanaan
saan herätä mä synnin kahlehitta.
Ja ylösnousseen Vapahtajan luo
sanansa pyhä myöskin minut tuo.*

*Enkö kiiruhtaisi nopein jaloin
kuuntelemaan tätä sanomaa,
juosten Pietarin ja Johanneksen tavoin
saamaan vakuutusta varmempaa.
Kuinka täyttyi Herran lupaus
– sanassa on siitä todistus.*

*Kiitosvirsi nouskoon riemuisasti,
ylistysvirsi rakkaan Jeesuksen!
Hän puolestamme meni kuoloon asti,
sen voitti vihollisen hirmuisen.
Näin valmistanut meille iäisen
on pääsinjuhlan autuaallisen.*

VA

Kun sotamiehet olivat ristiinnaulinneet Jeesuksen, he ottivat hänen vaatteensa ja jakoivat ne neljään osaan, kullekin sotamiehelle osansa, sekä paidan. Mutta paita oli saumaton, kauttaaltaan ylhäältä asti kudottu. Sen tähden he sanoivat toisilleen: "Älkäämme leikatko sitä rikki, vaan heittäkäämme siitä arpaa, kenen se on oleva", että Raamattu kävisi toteen: "He jakoivat keskenään vaatteeni ja heittivät puvustani arpaa." Sotamiehet tekivät niin.

Mutta Jeesuksen ristin ääressä seisoivat hänen äitinsä ja hänen äitinsä sisar Maria, Kloopaan vaimo, ja Maria Magdaleena. Kun Jeesus näki äitinsä ja sen opetuslapsen, jota hän rakasti, seisovan siinä vieressä, hän sanoi äidilleen: "Nainen, katso, poikasi!" Sitten hän sanoi opetuslapselle: "Katso, äitisi!" Siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet luokseen. Sen jälkeen, kun Jeesus tiesi, että kaikki oli jo täytetty, hän sanoi, että Raamattu kävisi toteen: "Minun on jano." Siinä oli astia täynnä hapanviiniä. Niin he täyttivät hapanviinillä sienen ja panivat sen iisoppikorren päähän ja ojensivat sen hänen suunsa eteen. Kun nyt Jeesus oli ottanut hapanviinin, hän sanoi: "Se on täytetty", ja kallisti päänsä ja antoi henkensä. Joh 19; 23-30

Rukous paastonajalle

Rakas Jumala, minä tutkin itseäni, kun laskeudumme paastoon. Anna minun nähdä rikokseni ja anna, etten veljeäni tuomitsisi. Sinä tiedät syntini ja puutteeni, mutta käännyn luottaen sinun puoleesi, että saisin sinulta avun. Sinä olet luvannut korottaa nöyrät ja särjetyt, joten rukoilen sinua, poista minusta sydämen ylpeys ja valmista asuinsija sydämeeni. Kiitos Poikasi sanoista: ”sitä, joka tulee tyköni, en heitä ulos”. Tähän minä turvaudun ja luotan siihen, että sinä rakastat minua ja olet minulle hyvä. Neuvo siis minulle tiesi ja opeta minulle polkusi.

Autauta minua oikeaan elämän yksinkertaisuutta maailmassa, jossa on tarjolla paljon sellaista, mitä en tarvitse ja mikä ei ole minulle hyväksi. Estä minusta laiskuuden, velttouden, vallanhimon ja turhanpuhumisen henki. Suo minulle vapaus ”himoista, jotka sotivat sielua vastaan”. Päästä minut kaikkien halujen vallasta, jotka kohdistuvat sellaiseen, mikä ei ole oikein, ei lähimmäiselleni eikä minulle hyväksi, eikä sinun nimesi kunniaksi. Anna minulle sen sijaan sielun puhtauden, nöyryyden, kärsivällisyyden ja rakkauden henki.

Varjele minut kiusauksesta, mutta jos sallit minun siihen joutua, älä anna minun langeta, sillä valmistaessasi kiusauksen sinä valmistat myös pääsyn siitä, ettei minua koetella yli voimieni. Anna Poikasi Jeesuksen karkottaa kiusaaja luotani, niin kuin hän voitti saatanan erämaassa. Vapahda ja varjele minut kaikesta pahan vallasta elämässäni, koska Kristus on lunastanut minut vapaaksi synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta pyhällä kärsimisellä ja kuolemallaan.

Autauta siis minua kieltämään itseni, ottamaan ristini ja seuraamaan Kristusta, mitä se kussakin tilanteessa tarkoittaa. Käännä lupauksesi mukaan, parhaaksi kaikki kärsimys, mikä minua kohtaa. Sinun tiesi vie elämään; auta minua sitä kulkemaan. Vie minut yhdessä Kristuksen kanssa ylösnousemuksen aamuun, jossa koittaa täydellinen vapaus kaikesta pahasta. Käännä paha hyväksi, kärsimys iloksi ja kuolema elämäksi.

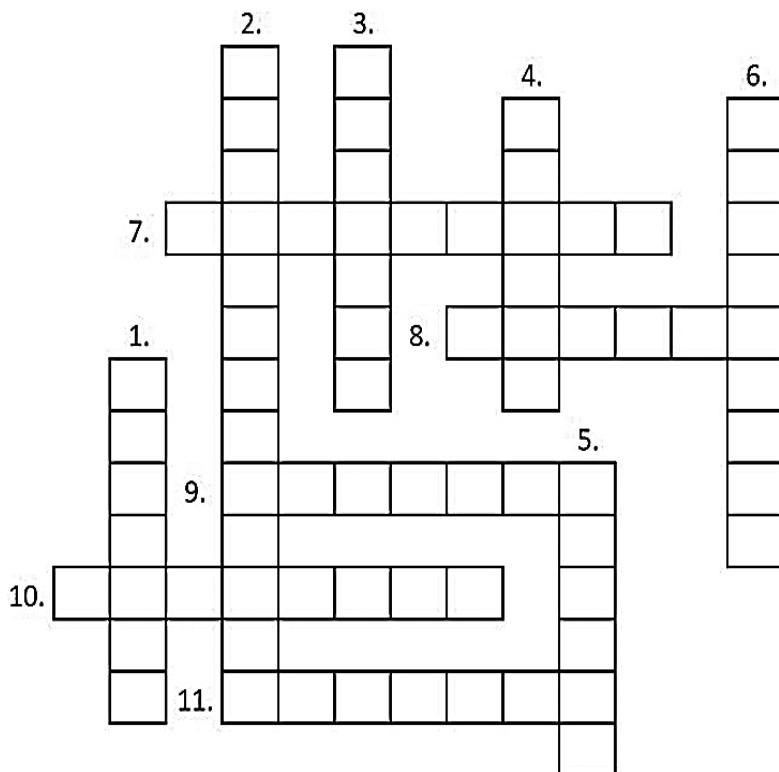
Aamen.

Vesa Hautala

*LAPSILLE**Yhdistä viivalla oikeat parit*

DAAVID	KAISLA-ARKKU
DANIEL	KALASTUSVENE
EEVA	LAINKIRJA
JEESUS	KÄÄRME
JOONA	LEIJONA
JOOSIA	LINKO
KYLVÄJÄ	MERIPETO
LESKI	RISTI
MOOSES	ROPO
NOOA	SANANLASKU
PAAVALI	SATEENKAARI
PIETARI	SIEMEN
SALOMO	TELTTA

Vertausristikko

Pystyyn:

1. Armahtavainen
2. Sykarilainen
3. Maanviljelijä
4. Älykäs
5. Kalastusväline
6. Talojen tekijä

Vaakaan:

7. Palkattu apulainen
8. Huolehtii lampaista
9. Säälimätön
10. Se tuottaa viinirypäleitä
11. Nuori, naimaton nainen

Pääsiäisjuhla,

*Lahden kirkolla, Rajakatu 7
12.4.2020*

11.00 Ehtoollisjumalanpalvelus,
saarna RR, rippisaarna ja liturgia KN

13.30 Päiväjuhla

Alkuhartaus Apt. 13:34 MS

Ylösnousemustoivo uskovon voimanlähteenä
myös ahdingon aikana KN

Päätöshartaus
Luuk. 24:13-32 KN / VH

Lisäksi Siionin kanteleen lauluja
ja mahdollisesti musiikki- ym. ohjelmaa

Kastettu

Vaasassa

Viljami Otso Aukusti Voldi, syntynyt 2.10.2019, kastettu 6.12.2019
Jyväskylässä

Kalle Miika Johannes Rajala syntynyt 15.10.2019, kastettu 15.12.
Kontiolahdessa.

Elizaveta Antonova, syntynyt 23.6.2019, kastettu 22.12.2019

Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen
päällenne pukeneet. (Gal. 3:27)

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Toimintatiedot:

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11. Seurakunnan vuosikokous 22.3. alkaen klo 11 jumalanpalveluksella.

Hämeenlinna

Jumalanpalvelus (HPE) kuukauden 1. ja 3. sunnuntai Karjala-pirtti, Saaristenkatu 22.

Raamattutunti ja *pyhäkoulu* kodeissa kuukauden 4. sunnuntai, kysy lisää pastori Vesa Hautalta

Tampere

Jumalanpalvelus joka sunnuntai klo 11 Marttala, Hämeenpuisto 39A

Nuorten aikuisten illat kodeissa, kysy lisää pastori Vesa Hautalta. Seurakunnan vuosikokous 22.3.

Turku, Hurtinkatu 12 C 13: *Jumalanpalvelus* 7.3 ja 11.4 klo 14 ja *Helators-tain juhla* 21.5. klo 11.

Joensuu/Kontiolahti, *Jumalanpalve*, HPE la 21.3., su 5.4., 26.4., 10.5. ja 31.5. klo 16.30.

Kokkola, *Jumalanpalvelus*, HPE pe 6.3. 27.3., 17.4., to 30.4. klo 18.30. Kotitilaisuus, kysy paikasta pastori Kimmo Närhiltä

Kyyjärvi, *Jumalanpalvelus* HPE pe 6.3. klo 14., Kotitilaisuus, kysy paikasta pastori Kimmo Närhiltä.

Lahti, *Rajakatu 7*, Nauhalta *Jumlanpalvelus* 15.3. klo 16.00. *Pääsiäisjuhla* 12.4. alkaen klo 11 (HPE).

Pori, Marttala, Valtakatu 7: *Jumalanpalvelus* (HPE) su 8.3., 19.4., 17.5. klo 16

Seinäjäki, Kotitilaisuus: Lintuviita 1 B 16 *Jumalanpalvelus*, HPE la 7.3., 28.3., 18.4., 2.5. klo 16.

Tyrnävä, *Jumalanpalvelus*, HPE pe 1.5. klo 14.30. Kotitilaisuus, kysy paikasta pastori Kimmo Närhiltä

Vaasa: Kaupunginkirjasto, Essee-tila *Jumalanpalvelus*, HPE la. 7.3. ja 28.3. klo 11, la 18.4. klo 10.45 (Huom! kellonaika) ja 2.5. klo 11.

Äänekoski Kuhnamonranta 5, *Jumalanpalvelus*, HPE su 29.3. klo 18 ja 3.5. klo 17.

Pastori Vesa Hautala Kullervonkatu 1-3 D 95, 33100 Tampere, Puh. 040 844 5368.

vesa.hautala@luterilainen.com

Pastori Markus Mäkinen Kanta-kyläntie 6 F, 00640 Helsinki. Puh. 040 752 1156.

markus.makinen@luterilainen.com

Pastori Kimmo Närhi Luhtikatu 3 A 6, 15500 Lahti.

Puh. 040 7567 659.

kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Risto Relander, Välenojankatu 7 A 17, 05880 Hyvinkää. Puh, 040 5741887

www.luterilainen.com

www.pyhäkoulu.fi

Sisällys:

Paimen ja lampaat, Martti Luther.....	50
Miten valmistaudut matkalle iäisyyteen? KP.....	51
Evankeliumin arvo ja sen tuomia siunauksia, ML.....	52
Jumala on uskollinen, AAU.....	53
Laittomuus kylmentää rakkauden, MS.....	55
Kylväjävertaus, KN.....	59
Unohtunut ilon aihe? MS.....	66
Armon tiet, VA.....	68
Autuus vai ihmeet ilon perustana, MS	69
Marianpäivänä, RE	73
Ainutkertainen uhraus. MS.....	74
Jeesus puhuu kärsimisestään opetuslapsilleen, VH	79
Tuo hetki Getsemanessa, RE.....	82
Pääsiäisaamu, VA.....	85
John. 19:23-30.....	86
Rukous paastonajalle, VH.....	87
Lapsille, EV.....	88-89
Ilmoituksia.....	90
Toimintatietoja.....	91
Kansi: "Herra tarvitsee sitä", Luuk. 19:34, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynä FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2020: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: VT vastaava toimittaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi .
Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus:
seppo.sarela@luterilainen.com, puh. 045-145 8600.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille no.: FI15 8000 1700 3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com